

Slovenski

PRIJATEL.

Štev. 7. V Celovcu 15. julija 1869. XVIII. tečaj.

Pridiga za 12. pobinkešno nedeljo.

(Od ljubezni do bližnjega; gov. M. T.)

„Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe.“ (Luk. 10; 27.)

V v o d.

Ravno, ko je Kristus blagroval svoje učence, kako srečni da so, ker jim je dano, gledati in poslušati njega, po katerem so hrepneli vsi pravični stare zaveze, ki ga je Oče z nebes poslal v odrešenje človeškega rodu, stopi prednj s priliznjenim obrazom nek judovski učenik postave, in ga po hinavsko vpraša: „Učenik! kaj naj storim, da bom večno življenje zadobil?“ Jezus, previdivši hinavski namen njegovega serca, ne da mu na to naravnost odgovora, temuč ga zaverne na Mozesovo postavo, kaj da v njej bere. Učenik postave mu pa pove, da pot v večno življenje je tisti, naj Boga iz vseh svojih moči čez vse, bližnjega pa kakor sami sebe ljubimo. Kristus mu to zapoved ljubezni prizna in mu reče: „Pravi si odgovoril. To stori, in boš živel“.

Takega odgovora, se vé, da judovski pismouk ni pričakoval; njegov namen je le bil, da bi bil Jezusa v besedi vjel, in tako imel priliko, njegov nauk, kot nasprotnega Mojzesovi postavi, vpricho množice zavreči. Ker mu je pa ta skušnja spodletela, hoče mu zopet zanjko nastaviti z družim vprašanjem. Pravi mu torej: Kdo pa je moj bližnji? Tu pa je Kristus v priliki od usmiljenega Samarijana njega in vse svoje poslušavce podučil, da ne le, kakor so Judje mislili, naši domačini, naši sorodniki in prijatli, ne le

naši rojaki, in z nami enakoverni; temuč tudi naši sovražniki, ptujci in vsi ljudje različnih ver brez razločka so naši bližnji. Po tej priliki pa pristavi Kristus še povelje, naj tudi on gre, in posnema usmiljenega Samarijana.

Iz te prilike se toraj za nas posnema nauk, kakošna da mora tudi naša ljubezen do bližnjega biti. Zato bomo danes ob kratkem nekatere poglobitve lastnosti prave keršanske ljubezni do bližnjega premišljevali, da bomo v spolnovanju te ljubezni še mi zadobili večno življenje.

Razlaga.

Od sv. evangelista Janeza se bere, ko je zavoljo velike starosti že obnemogel, pa so ga njegovi učenci silili, naj jih še kaj podučí, pridigoval jim je večkrat samo te besede: „Ljubi moji otročiči, ljubite se med seboj!“ Učenci nejevoljni, da jim vselej le to ponavlja, vprašajo ga, zakaj da jim kaj drugega ne priporoča? Reče jim: „Ako to storite, dosti ste storili“.

In res, ako je naša ljubezen taka, kakoršna ima po Jezusovem nauku biti, ni nam v zveličanje drugega potreba, kot ljubezni. Tudi nam veljajo potem besede sv. Avgušтина, ki pravi: „Ljubi, in potem stori, česar hočeš“. Ta ljubezen do bližnjega pa mora biti:

a) sveta; to je, da izvira iz ljubezni do Boga. — Ko se je Kristus pri zadnji večerji od apostelnov milo poslovljal, rekel jim je ob uri slovesa tudi: „Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil“. (Jan. 13, 34.) Zakaj pa Kristus to zapoved ljubezni, ker je bila že tudi v stari zavezi dana, imenuje „novo zapoved?“ Nova, glejte, je zato, ker ljubezen lahko izvira iz hudobnega namena, kakor iz poželenja mesa, ali iz natornega nagnjenja, kakor med brati, sestrami in sorodniki, ali iz navadnih nagibov, kakor ljubimo svoje rojake, prijatle in znanee. Tudi v pobožnosti ima ljubezen lahko svoj začetek, ako se vname zavoljo lepih lastnost, ki jih nad bližnjim vidimo. Sveta pa je tista ljubezen, ki bližnjega iz nobenega drugega nagiba ne ljubi, kakor zato, ker Bog hoče; „zakaj to zapoved, pravi sv. Janez, imamo od Boga, da, kdor Boga ljubi, ljubi tudi svojega brata“. Taka je bila ljubezen Kristusova do nas, ker nas ni lju-

bil ne zavoljo sorodstva, ne zavoljo kakšnega dobička, ne iz kakšnega natornega nagnjenja, temoč zato, ker je bila to volja njegovega nebeškega Očeta. Zato imamo tudi mi novo zapoved ljubezni, naj še mi bližnjega ljubimo iz enakega namena. Kolikor večji pa je hrib, po katerem dolj vode slap čez skalovje šumi, toliko bolj je voda dereča. Enako mora tudi ljubezen, ki ima v Bogu svoj izvir, bližnjemu v vsem mogočna pomočnica biti, kar njegovi duši in njegovemu telesu v dobro tekne.

b) ljubezen do bližnjega mora biti nesamopridna; to je: da ne išče lastnega dobička, ali kakšnega povračila. — Ko se je kralj Ahab pripravljal na vojno zoper Sirce, prosil je Jud. kralja Jozafata pomoči in jo tudi dobil. Ko ste pa združeni armadi nasproti stale sovražni Sirski vojni, tedaj je Ahab Jud. kralja pregovoril, naj se on kot poveljnik v kraljev lišp obleče, in po svoji volji zapoveduje; on pak se hoče kot prost vojščak pod njegovimi prapori boriti.

Ali ta Ahabova ponudba bila je sama zvijača, ne pa da bi bil iz pravega prijateljskega namena Jozafatu vso oblast in vodstvo prepustil. Zvedel je namreč Ahab, da je Sirski kralj dal povelje, naj posebno na Judovskega kralja strežejo. In med tem, ko je bil Ahab v obleki prostega vojščaka pred sovražniki varen, spoznali so sovražniki toliko lažej Jozafata v kraljevem lepotičji in ga najhujše napadli.

Koliko takih Ahabov je pa tudi v naših časih, ki se na svojem vnanjem hlinijo, kako da nas ljubijo, ko pa v resnici le na svoj dobiček mislijo! Od tod pa tudi prihaja, da taka ljubezen po navadi neha in omerzne, kedar svoj konec doseže, in se jej od nobene strani več od nas dobička ne kaže. Zato pravi sv. Križostom: „Nekteri ljubi zato, da ga še drugi ljubijo; drugi zato, ker v tem časti išče, tretji zato, ker misli, da mu bo prijatelj kdaj v prid. Skoraj vsi so le zavoljo posvetnih nagibov med sebo zvezani“. Ali prava ljubezen ne išče svojega, piše sv. Pavl, ne ravna napčno, ni nevoščljiva“. (I. Kor. 13, 4.)

c) Ljubezen do bližnjega bodi delavna; to je: ljubezni ne smemo s samim jezikom zagotovljati, temoč jo v delih kazati. „Ako sta brat ali sestra naga, in potrebujeta vsakdanjega živeža, reče jim pa kdo zmed vas: Pojdita v miru, ogrejeta in nasitita se; in jima ne daste, česar je potrebno telesu, kaj bo to pomagalo?“ prša sv. Jakob (2, 15, 16.), in sv. Janez piše (I. 3, 27. 18.): „Kdor ima premoženje tega sveta, in vidi svojega brata, da je v potrebi, in zapre svoje serce pred njim, kako prebiva ljubezen

božja v njem? Otročiči moji! ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v djanju in resnici". Tako prava ljubezen bližnjemu pristopi brez odloga in premislika, naj bo v dušnih ali telesnih potrebah. Kakor je namreč to znamenje smerti, ako vsi telesni udje zastanejo in uterpnejo, da se ne gibljejo več; tako se pokaže, da je ljubezen pri kraji, ako se bližnjemu s svojo pomočjo umaknemo.

Zato sv. Pavl sv. cerkev primerja skrivnostnemu telesu, čegar glava je Kristus, čegar oči so predpostavljeni, čegar jezik so pridigarji, čegar roke bogatini, ramena vojščaki, i. t. d. Postavim, ti v ternje stopiš, in se hudo zbodeš; kaj ne, kako hitro na pomoč hité ranjeni nogi vsi drugi udje. Oči ogledujejo, kakšna je rana, jezik z besedami izrekuje bolečino, roka hoče tern iz noge potegniti, serce je žalostno, in vse telo skuša nogi pezo polajšati. Kaj pa se je očem, rokam, jeziku i. t. d. žalega primerilo? Nič, pravi sv. Avguštin, ali ker je en ud ranjen, udeležujejo se bolečine vsi udje in mu skušajo pomagati. — S to priliko nam hoče apostel na znanje dati, kako naj še mi drug drugemu pomagamo. Nobeden naj ne misli, da je le zase na svetu in da je sam sebi najbližej; nobeden se ne izgovarjaj, naj mu kak drug pomaga. Sv. Krizostom pravi: Ako najdeš vrečo polno zlatov, gotovo sam pri sebi ne praviš: Zakaj je ni ta pa ta pobral, ampak vzameš jo precej ti. Ravno tako bi imel zavoljo svojih bratov misliti. Postavi si pred oči, da si našel zaklad, in skušaj, da žalostnega potolažiš, grešnika z Bogom spraviš itd.

d) Ljubezen do bližnjega mora biti splošna; to je: da ljubi vse, domače, ptuje in sovražnike. Ona ljubi najprej domače, po besedah sv. pisma: „Kako dobro in prijetno je, ako bratje v edinosti skup prebivajo!“ Ondi ga ni razžaljenja, ker ljubezen vse memo gredé pozabi; ondii ni prepira, ker ljubezen se ne napihuje, in kregov ne terpi; ondii ni sovraštva, ker ga ljubezen ne pozna; ondii je ni nevošljivosti, ker ljubezen vse dobro privošči; ondii ni zopernih besed, grizenja, pikanja in zadiranja, ker ljubezen vse prenese, vse preterpi. Tako ljubezen polajšuje staršem obilni trud in njih težave; tako pomaga bremena prenašati svojim bratom. — Ljubezen do bližnjega obsega tudi ptuje. Pravijo, kader jeleni čez kako vodo plavajo, imajo eden na drugem glave naslonjene na herbtu sprednjega. Kedar se prvi utruji, gre nazaj, in to gre tako dolgo, dokler na suho pridejo. Tudi mi plavamo čez morje tega življenja; ali z lastno močjo ni nobenemu mogoče srečno v večnost priti. Zato nam je treba pomoči eden drugega. Koliko imamo revnih in ubozih na premoženji in na duši, ktere podpirati je naša dolžnost. Pa kako ravna v tem kerš. ljubezen? Ona, ako

ne more iz svojega pomagati, iz ptnjega pa jej pomagati ni pripuščeno, prosi in terka na vrata premožnih, dokler se jej odprejo. Ako pa tega ne doseže, ve še po drugem potu na pomoč priti. Ona ima namreč občutljivo serce, da tudi njo teži butara bližnjega. Zato, kakor prosi zase, tako zdihuje v molitvi za polajšanje ptujih nadlog. — Prava ljubezen obsega tudi sovražnike. Ako jo kdo po nedolžnem obrekuje, misli si: Moj Zveličar me je z molčanjem najlepše naučil, kako naj se za svojo nedolžnost potezam. Ako jo kdo opravlja, ne togoti se, ampak spozna svoje slabosti, kakor jih je spoznal David ali sv. Avguštin, in je hvaležna za bratovsko posvarjenje. Ako zaide med prepirljive in jezične, reče, kakor miroljubni Abraham Lotu: „Ne daj, ljubi moj! prepira biti med nama, med mojimi in tvojimi pastirji. Če greš ti na levo, ostanem jez na desni; greš pa ti na desno, umaknem se ti jez na levo“. Se jej godi kakšna škoda, rajše male stvari pogreši, kakor bi se kregala in zmerjala; pa tudi za voljo večje škode si sama ne jemlje pravice, temuč jo išče pri zato postavljenih oblastih. Ljubezen hudega s budim ne povračuje, temuč po povelji sv. Pavla hudo z dobrim premaguje, si jih z dobrotami v prijatle pridobiva in jim tako goreče oglje nanaša na glavo; to je: Kakor goreče oglje najteršo rudo omeči, tako si ljubezen prizadeva omečiti serca sovražnikov. Ona ne toži nad nehvaležnostjo sveta, ker ve, da plačila ima od njega pričakovati, ki je rekel: „Kar ste naj manjšemu izmed svojih bratov storili, tako sprejemem, kakor bi bili meni storili; — pojdite v veselje svojega Gospoda!“ Prava keršanska ljubezen ima sploh pred očmi Jezusove besede: „Vse, česar hočete, da bi ljudje vam storili, to jim tudi vi storite!“ — In, ako bi ljudje vselej po teh Kristusovih besedah ravnali, ne bilo nikdar toliko pregrešenja zoper kerš. ljubezen do bližnjega. Postavim, tvoj bližnji je storil veliko pregreho, in ti imaš priložnost, razglasiti in raznesti jo. Vprašuj se takrat: Ako bi bil jaz to storil, ali bi si voščil, ali bi mi bilo ljubo, da bi jo drugi od ust do ust raznašali? Tega si gotovo ne želiš, in zato tudi bližnjemu tega nikar ne stori! „Izgovarjaj ga, pravi sv. Bernard, s skušnjavo, verjemi, da ni v zavednosti in iz lastne volje kaj napčenega storil; reci sam pri sebi: Skušnjava je bila presilna; kaj bi bil jez sam storil, ako bi bila s toliko močjo nad me privihrala?“

S k l e p.

Ako bo naša ljubezen do bližnjega te lastnosti imela, da ga bomo ljubili z avoljo Boga, ljubili brez samoprida, ljubili ga z de-

lavno ljubeznijo in brez ozira, je li domač, ali ptuj ali sovražnik: prenašali bomo tako butaro drug drugega in izpolnovali postavo Kristusovo. Le pojdimo in še mi tako storimo, da bomo imeli večno življenje. Ljubimo, kakor usmiljeni Samarijan, da bomo še plačilo usmiljenega Samarijana prejeli — namreč usmiljenje dosegli pred sodnjim stolom Gospodovim! Amen.

Pridiga za 13. pobinkešno nedeljo.

(Goba je nečistost; gov. I. R.)

„Prišlo mu je naproti deset gobovih mož, kateri so od deleč stali“. (Luk. 17, 12.)

V v o d.

Gobe so bile in so še na jutrovem strašna bolezen; bolnik ne sme biti med ljudmi, da še drugih ne okuži. Nek greh je tem gobam podoben: strašen, velik greh je, se lahko naleze in se posebno naše dni razprostira na široko po svetu. Poznate ta greh, pravi se mu nečistost. Vi ste na kmetih doma in znano vam je, da mokra loč ali otava ne sme dolgo na kupu ležati. Ako imaš tako zmočeno robo pod streho ali v skednji, od začetka nič ne boš opazil hudega. Pa otava se pari in vneme se v strašen plamen, ako ob pravem času ne opaziš škode in ne odverneš nesreče. — Tako se tud nečistost vidi iz začetka prav nedolžen greh in nosi veselo, prijazno obličje. V zdravih dneh se veliko norčuje in smeji zastran tega greha, kader se pa bolezen in starost približa, tedaj stopajo po noči pred našo dušo strašne misli o smerti, o sodbi in o plačilu v večnosti. V duši začne goreti in obupanje se vzdiguje kakor strašen plamen, kterege ne moreš več ukrotiti.

Veš kaj stori tvojo dušo podobno mokri otavi? To je greh zoper šesto zapoved: „Ti ne smeš nečistosti storiti!“ Na gori Sinaji je dal Bog to zapoved že v stari zavezi izraelskemu ljudstvu

in po njem tudi nam. V novi zavezi pa je zapovedal po svojem lastnem Sinu, da moramo ohraniti čisto serce, da se zveličamo. Jezus Kristus, naš gospod in učenik pravi: „Zveličani, ki so čistega serca, oni bodo Boga gledali!“ Zategavolj hočemo danes se učiti: 1. Da je nečistost gerd in ostuden greh in 2. Kaj nam je storiti, da se ga obvarujemo, ali da ga zapustimo. Poslušajte me!

Razlaga.

1. Nečistost je greh in sicer velik in ostuden greh, kateri nas časno in večno nesrečne dela. To uči nas Jezus, sv. aposteljni in izgledi sv. pisma, kateri nam kažejo, kako ostro je Bog kaznoval greh nečistosti.

a) Prav zastareli grešniki pravijo večkrat, da nečistost ni greh. Ako pa tacega človeka prašaš, od kod in od koga je zvedel, da nečistost ni greh, ti morebiti poreče: Ne more biti greh, saj se najde skoraj pri vsakem človeku; nikdo ne bi mogel biti zveličan. To so le človeške slabosti, saj tudi učeni ljudje nečistost delajo. -- Glej ga, kako se je izgovoril! kaj mu porečeš? Kader kak razbojnik ali morivec, kteremu se je oznanila smert, verjeti noče, da mora umreti in terdi, da ga hočejo le strašiti: bo ga mar rabelj dolgo popraševal, kaj sam o sebi misli, ali je nedolžen ali ne? Nikar ne! odsekal mu bo glavo ž njegovo termo vred. Tako se godi tudi z grehom zoper 6. zapoved božjo. Kar je resnica, to je in ostane resnica, jo mar verjameš, ali ne. Kar je greh, to je in ostane greh, naj ga človek za greh spoznati hoče, ali ne. On dobi vendar svoje plačilo v peklu, čeravno se izgovarja pred sodnikom, da ni hotel verjeti, da je to greh. Pa hočem vam tudi povedati, zakaj je nečistost vendar greh? Glejte, Jezus sin božji ni prišel zastonj na svet. On je človek postal, da vesoljni svet podučí, kaj je prav in kaj ni prav, kaj je greh in kaj ni greh. Jezus naš zveličar te je učil: „Le tisti, ki so čistega serca, bodo Boga gledali!“ Kaj mislite, kam pa bojo prišli tisti, ki imajo omadeževano dušo in nečisto telo? Se pravi Jezus: „Jaz vam povem: Kdor pogleda ženo s poželjivostjo, tisti je v svojem sercu ž njo že prešestoval (zakon prestopil)“; to se pravi, njegov greh je tako velik, kakor prešestovanje samó. Sv. Pavl, kateri je poznal Jezusov nauk prav natanjko, pravi: „Ne nečistniki, ne kurbovci, ne prešestniki ne pridejo v nebeško kraljestvo“. Nečistost

je tedaj greh, čeravno bi se zoperstavljal temu ves svet in vsi ljudje!

b) Nečistost je pa tudi velik in ostuden greh in strašen izgled je zapisan v sv. pismu, kako Bog ta greh kaznuje. Kader hodi popotnik v jutrovi deželi raven reke Jordana naprej, pride do nekega jezera. Tam je vse tiho in mirno med črnim pečovjem. Daleč v okrogu ne raste ne trava ne drevje, še živali se ogibajo tega kraja. Voda je grenka in presoljena, ljudje pravijo, da izdiha strupen sopar. Na dnu tega morja pa se vidi neko poderto zidovje. — Glej! to je mrtvo morje; to je kraj, kjer ste stali mesti Sodoma in Gomora. Bog je kaznoval ta kraj zavoljo greha nečistosti in pogreznilo se je mesto s prebivavci vred. Tje je zapisal Bog s soljo in žveplom, z ognjem in vodo svojo zapoved: „Ti ne smeš nečistosti storiti!“ Še dandanes zamoreš jo brati in ostala bode zapisana do konca sveta. Kako velik mora biti ta greh, ker ga je Bog tako strašno kaznoval!

Pa tudi ostuden je. Na bregovih mrtvega morja raste tako imenovano Sodonsko jabelko. Ta sad se vidi od zunaj prav lepo rudeč in prijeten; ako pa prekerhneš ga, najdeš v njem le kup pepela, červadi in gujilobe, ktera je skrita pod lepo lupino. Glejte kristjani! to je prava, to je resnična podoba nečistosti. — Če nečistost ni greh, zakaj pa išče nečistnik noč in skrite kraje, ako hoče doprinesiti zlobo svojo? Zakaj vpije vest tako strašno po prvem grehu in duša tacega grešnika sedi njemu v persih, kakor sedi morebiti mati na grobu svojega edinega otroka. Duša je brez tolažbe, žalostna, zapuščena, ker je zgubila nedolžnost svojo. Resnica je:

c) Nečistost stori človeka nesrečnega. Ko se je raztergalo pri smerti Jezusovi zagrinjalo, katero je delilo v tempeljnu svetišče od presvetega, slišalo se je šumenje in mnogo glasov je klicalo: „Pojdimo naprej!“ Bili so to glasi angelov, kateri so zdaj v tempeljnu stanovali, zdaj pa ga zapustili za vselej. Saj ni bil več tempelj, bil je onečasten in odsihmal le samo veliko kamnato poslopje. Tako, dragi moji, godi se tudi, ako se razterga nedolžnost in sramožljivost po grehu nečistosti. Enako glasu duhov se sliši klicanje v duši grešnikov: „Pojdimo naprej!“ Iz duše beže sramožljivost in nedolžnost, veselje do molitve in pokoj serca, zaupanje v Boga in vsi dobri angelji, ki so jo varovali in kinčali. V serce pa se vseli hudi duh nečistosti in ž njim prevzetnost, ošabnost, lažnjivost, hlepenje po raju in nepoštenih veselicah. Glej kristjan! bil si prej tempelj sv. Duha, visoko posvečen po sv. kerstu in presvetem obhajilu (sv. rešnjem Telesu). Ta tempelj si

oskrnil, gerše si ga onečastil, kakor le koli kaka cerkev se onečastiti more. Zdaj je truplo tvoje samo posoda, v kateri stanuje gerda, zamazana duša. To se bode tebi povernilo in poplašalo prej ali slej, saj sv. pismo pravi: „Kdor v mesu seje, bode tudi v mesu pogubljenje žel“. Zategavoljo se tudi umirajoči zastran nobenega greha ne boji toliko, kolikor zastran nečistosti. — Marsikterega ne more več tolažiti nobena beseda, nobeno prigovarjanje in on umerje v obupanji. Posebno nesrečnega pa stori človeka ta greh zategavoljo, ker se izmed sto nečistnikov komaj eden prav spokori.

2. Ako je nečistost takošen greh, kaj nam je storiti, da se njega obvarujemo, ali da ga zapustimo? Če iz serca pravega odgovora želiš, povej mi najprej, med katerimi ljudmi se znajdeš? zakaj, kar se tiče greha zoper 6. zapoved, poznam tri verste ljudi.

a) Iz med perve verste so tisti, ki so še nedolžnega serca, kateri od nečistosti še nič ne vedo in zoper 6. zapoved še niso grešili. Ako se znajdeš med temi, veseli se, duša moja! Tvoje serce še nosi oblačilo nedolžnosti, katero se sveti lepše od žide, srebra in zlata. Kakor migljajo zvezde po noči na temnem nebu čudno-milo in mirno, ako bi bile večne luči, ktere gorijo pred božjim tronom: tako se svetijo iz grešne zemlje proti nebu duše nedolžnih mladenčev in devic (da bi jih bilo prav veliko!) in Bog, ki vse vidi, vse vè, gleda ljubeznjivo na nje. Ako ostanejo tako nedolžni in čistega serca, bodo se svetili v nebesih neizrečene lepote, več kakor drugi zveličani. Njim veljajo besede v skrivnem razodenji: „Peli so novo pesem pred tronom in nikdo ni mogel pesmi zastopiti, kot oni. To so tisti, kateri se z ženami niso omažežili; device so, ktere sledijo Jagnjetu, kamor koli gre. V njih ustih ni bilo goljufije, one so brez pregrehe pred božjim tronom“. Draga duša moja! mar ne bi hotla tudi ti biti med zveličanimi v nebesih? Ostani zvesta svojemu zveličarju. Ne išči posvetnega veselja in hudega znanja, to pokvari nedolžnost tvojo. Ogibaj se mož in mladenčev, kateri imajo nečiste govore, ne postajaj pri nečistih mislih in pazi na svoje oči, da ne bojo se ozirale na nesramne reči. Imej v časti prečisto Dev. Marijo in premišluj večkrat njeno nedolžnost. Kedar te hoče omotiti skušnjava, poslušaj svoj znotranji glas in prosi na pomoč svojega angelja varha. Glej kratko je življenje in še krajše je grešno veselje, pa dolga je večnost in kazen ali plačilo v večnosti nema konca [ne kraja. Zavolj Boga te prosim, ostani čista in ohrani si nedolžnost!

b) Iz med druge verste so tisti, kateri so grešili zoper čistost, zdaj pa greh opustili. Kar vsi taki so že rešeni

in poboljšani. Marsikteri misli, Bog ve, kako pobožen in brumen je, čeravno je le malo boljši, kakor poprej, kedar je bil prav malopriden in brezbožen. Pervi opusti greh, ker ne najde več priložnosti, drugi ker mu truplo več služiti noče. Pa grehi opustiti še ne pravi se: spokoriti se. Glejte greh je zadolženje, mi smo se Bogu zadolžili. Ako se je kdo zadolžil, še ni prost vsega dolga, ako le začne od zdaj naprej nič več dolgov narejati. On mora tudi svoje stare dolge poplačati. Taka je tudi z grehom. Kaj mi je tedaj storiti (bi me kdo prašal), moram mar obupati ali kaj? saj svojih storjenih grehov ne morem nestorjenih storiti! Dragi moj! obupati ni treba. Jezus Kristus je terpel neizrečeno veliko za tvojo dušo. Naj je tvoj greh še toliko strašen, še tako velik, po Kristusovi kervi se more izbrisati in odpustiti, ako se poverneš le resnično k Bogu in za svojega zveličarja živiš. Ali eno je neobhodno potrebno, da svoj velik greh spoznaš, ga objokaš in sicer ne samo tedaj, kedar prideš k spovedi, ampak vsak dan svojega življenja, kedarkoli se spomniš svoje pregrehe in svojega slabega življenja. Grevenga tvoja pa mora resnična biti in čista, izvirati mora iz ljubezni do Boga. Tedaj bodeš tudi voljno prenašal, ako te Bog zavolj greha kaznuje in tebi pošlje sramoto, uboštvo, bolezen in razne druge težave.

c) Iz med tretje verste so tisti, kateri so grešili, še grešijo in bodo grešili zoper čistost do svoje nesrečne smerti. To so po navadi tisti zapeljivci, kateri pravijo, da nečistost ni greh; ako pa jo spoznajo še za greh, živijo vendar le nečisto leto za letom. Takim je skoraj vsak nauk zastoj, beseda se jih ne prime več. Zgolj človeško prizadevanje jih spokoriti ne zamore; zgubljeni so, ako jih ne reši poseben čudež gnade božje. O tacih pravi sv. apostel Pavl: „Oni prihajajo sovražniki križa Kristusovega, svojo čast (včasih tudi svoj dobiček) iščejo v sramoti in njih konec bode večno pogubljenje“. Ako takošen svojo dušo vendar rešiti boče večnega pogubljenja, ta mora najprej greh opustiti in ga nikoli več storiti. Potem pa naj gre k spovedniku in ga praša, kaj ima še storiti in kako se zadržati. Spovednik mu bo že pravo zdravilo svetoval in ljubeznjivo bo mu pomagal dušo očistiti in za naprej greha obvarovati. Tega je treba vsem, ki živijo nečisto in so grešili zoper 6. zapoved. Grešnik! ne sramuj se delati pokore, razodeni spovedniku zgrevanega serca svoje pregrehe in videl boš, kako naglo se bode polajšala butara, koja teži tvojo dušo in tebe nesrečnega dela. Le tedaj se bo povernilo tebi spet pravo veselje, mir in zadovoljnost v serce.

S k l e p.

Ljubi kristjan! Ako si živel do zdaj nečisto, poglej na Marijo Magdaleno, ktera je delala tako oistro pokoro in prelivala toliko gorečih solz zavolj svojega prejšnega življenja. Njo vzemi si v izgled. Ako si pa še nedolžen in čistega serca, poglej na sv. Jožefa, čistega moža Marije Device. Kakor on ohrani tudi ti ljubo nedolžnost, da položiš ob svoji smerti čisto telo v grob in neomadeževano dušo v božje roke. Tedaj se bodo spolnile nad nami besede Jezusove: „Zveličani, ki so čistega serca, oni bodo Boga gledali!“ Amen.

Pridiga za 14. pobinkešno nedeljo.

(Keršanska skerb za časne potrebe; gov. — f —.)

„Iščite naj poprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to vam bo pri-
verženo“. (Mat. 6, 33.)

V v o d.

Španski kralj Filip II. je vojsko imel s svojim nasprotnikom. Poglavar španske vojske je vse svoje zaupanje stavil na nekega serčnega prostaka, pravega junaka, po imenu Falko. Ko so tedaj Španjolci oblegli terdnjavo sovražnikovo, pokliče poveljuik Falkota, ga pohvali zavoljo njegove hrabrosti, ter mu obljubi polno pest zlata, ako v prvem napadu na mesto zastavi špansko zastavo na mestno ozidje. Falko obljubi storiti, kar bo mogel, in se tudi res prvi splazi na ozidje sovražnega mesta, zastavi ondi špansko zastavo, dobi obljubljen plačilo, polno pest zlata, Španjolci pa mesto. Zdaj se veržejo na drugo sovražno mesto. Spet pokliče

poveljnik Falkota pred se, mu spet obeta bogato plačilo, če kakor uno tako tudi to mesto pomaga spraviti pod špansko oblast. Falkota pa je bilo zlato plačilo pri prvem mestu omehkužilo. Dnar, katerega je bil dobil, se mu je že preveč v serce vlezal; pozabil je na svojo dolžnost, ter na Boga in na domovino; in se je na vso moč začel izgovarjati, da ne more več skakati, ne plezati, in naj tudi še kdo drugi kaj hudega poskusi. — Glejte, taka se le rada godi z človekom, kateri preveč navezuje svoje serce na časne reči, in mu je pred vsem drugim mar le za to, kaj bo jedel in pil, z čem se oblačil; pri tem pa pozabi skrbeti za to, kar je naj bolj potrebno, za božjo čast in zveličanje svoje duše. — Ravno zato nam pa tudi Jezus goreče priporoča, ter pravi: „Iščite naj poprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to vam bo naverženo“. Po tem nauku Jezusovem moramo tedaj skrbeti naj poprej za božjo čast in zveličanje svoje duše, in če to storimo, naverigel nam bo Bog, kar potrebujemo za časno življenje. Ker nas pa vendar le naša sv. vera uči, pametno skerb imeti tudi za časne potrebe, poslušajte danes, kako moramo skrbeti za časne potrebe, da bo prav in po keršansko; pripravite se!

Razlaga.

Človek je iz duše in iz telesa; pa duša in telo imata svoje potrebe, za ktere je treba keršansko skerb imeti. Duša ima um in voljo. Um je treba bistriti in jasniiti, da bolj in bolj spoznava Boga in sveto voljo božjo; voljo je treba nagibati, da ravna po tem, kar je um za prav in dobro spoznal. Ravno za to mora človek imeti modro in previdno skerb, da se nauči potrebnih resnic, se soznani s potrebnimi nauki, in da si voljo nagiba in meči k dobremu, da doseže človek svoj namen, svoj cilj in konec, svoje zveličanje. — Pa tudi telo ima svoje potrebe; telo namreč potrebuje živeža, obleke, stanovanja in zdravja. Tudi za te potrebe je treba skrbeti po pameti. — Pri vsem tem pa le vendar ne smemo nikoli pozabiti, da je duša imenitniša od telesa. Duša je stvarjena po božji podobi, telo pa je pozemljisko. Zatoraj mora pa tudi prva skerb biti obrnjena na dušo in dušno zveličanje; za telo pa moramo skrbeti le tako in le tolikanj, kolikor je potreba, da dosežemo svoj namen, svoj cilj in konec, ter svoje zveličanje, kakor nas lepo uči sv. Pavl rekoč: „Tedad rečem, bratje: Čas je kratek; tedaj naj bodo tudi, . . . kateri jokajo, kakor bi ne jokali in kateri se veselé, kakor bi se ne veselili; in kateri kupujejo, ka-

kor bi ne imeli, in kateri uživajo ta svet, kakor bi ga ne uživali, ker podoba tega sveta prejde". (I. Kor. 7, 29—31.).

Po tem nauku je ravnal neki mož na Nemškem, čegar imena sicer ne vem, da pa brez imena ne bo, ga bom Johama imenoval, in vam nekoliko opisal njegovo življenje, ker je prav podučno že samo ob sebi, sosebnost pa nam daje lep zgled, kako moramo skrbeti za časne reči, da bo prav in po božji volji. — Imel je Joham prav težavno življenje. Prevzel je od svojih staršev hiševanje, pa vse zadolženo. K temu so pritisnili še silni davki zavoljo Francoske vojske, in druge nadloge in težave ob vojski navadne. Edini denar, katerega si je prigrisnil, je bil tisti, katerega je dobil, kader si je pri živini kaj priredil, pa vsega tega denarja je bilo komaj zadosti za davke in obresti (interese). Imel je osmero otrok. Živil je sebe in svojo družino le s krompirjem, kateri je takrat še lepo rodil, z ovsom in mlekom. Ječmena in pšenice ondi niso dosti sejali, ker kraj ni bil za nje. Včasih je še 14 dni po sv. Jurju, sredi mesca maja sneg polje pokrival; in 14 dni pred Mihelovim je marsikterikrat že spet začelo mestiti. Včasih jim je še nezrel oves sneg pokrival, in so ga morali požeti, ko se je sneg spet stajal, in ga za pečjo sušiti; včasih so krompir izkopali, ko je z vso silo padal sneg iz-pod neba.

Vsem tem stiskam in težavam vkljub vendar le Joham ni zgubil serčnosti. Pridno je delal, rad molil in zaupal v Boga. Imel je sicer časne reči, le kar pripomočke, da doseže višje namene, da doseže božjo čast in dušno zveličanje; pri vsem tem pa je le vendar gledal in se trudil, da bi si bil zljajšal svoje časno življenje, kar in kolikor bi mogel.

Toda Joham si ni iskal premoženja po krivičnih ali nepoštenih potih. On ni mejnikov prestavljal, ni nikomur nič prekosil, si ni nič tujega prioral, si ni hodil iskat derv in nastilja po ljudskem, tudi ni nikogar nič prevaril ali ogoljfal, kader je kaj prodajal ali kupoval. Vedel je namreč, kaj sv. Pavl uči, ko pravi: „To namreč je volja božja, vaše posvečenje, . . . da kdo predalječ ne stopa, in svojega brata v nobeni reči ne goljufa, ker Gospod je maščevalec vsega tega, kakor smo vam popred povedali in pričali“. (I. Tes. 4, 6.) — Ravno tako si tudi po nepoštenih potih ni iskal premoženja, kakor si ga iščejo na primeru mnogi oštirji, kateri naj večje gerdobije v hiši terpe, da le kak krajcar vlové; ali pa godei, kateri včasih prav nesramne burke vganjajo, da od malopridnih svatov več dobé; ali kakor mnogi kristjani, kateri ob nedeljah opravljajo mnogo hlapčevskih opravil brez vse potrebe in pravega privoljenja. — Joham je gledal in se trudil, da bi si bil

po pravičnih in poštenih potih kaj opomogel. In ker si s samim gospodarstvom samo kmetijo opomoči ni mogel, iskal si je opomoči s tkanjem. S tkanjem in zmernim življenjem si je Joham toliko privaroval, da je polagoma poplačal ves svoj dolg razun 500 gld., ktere je bil teti dolžen. Ker pa teta dnarja ni terjala, in še clo rada vidila, da bi dnar pri hiši ostal, bil bi Joham rad njej namenjeni dnar kam drugim posodil, in tako pripravljenega imel, ko bi ga teti kdaj potreba bilo.

Pravi kristjan, kader skerbi za časne reči, tudi ozir ima na druge ljudi, da zamorejo živeti tudi oni, in sebi in svoji družini preskerbeti, kar potrebujejo. On tedaj ne bo drugih černil, da bi sebe povzdignil; ne bo izdelkov drugih grajal, da bi svoje v dnar spravil; ne bo drugim kruha jemal, da bi ga sebi naklonil, marveč bo drugim rad pomagal zdaj z dobrim svetom, zdaj z dobrim delom, prav po navku Pavlovem, ki pravi: „Ljubezen je . . . dobrotljiva, ljubezen ni nevošljiva, . . . ni častilakomna, ne išče svojega . . .“ (I. Kor. 13.) Tako je tudi Joham delal, ter rad pomagal svojim sosedom, kar in kolikor je mogel. Imel pa je še neko drugo teto v bližnjem mestu. Zvedela je, da ima Joham ravno 100 gl. spet privarovanih. Prosila ga je, naj jej dnar posodi, zraven tega pa še za 300 gl. drugej izposojenega dnarja za poroka bo. Joham, pošten ki je bil, je tudi teti zaupal, in se vdal v nje prošno. Akoravno pa je Joham dobro misel imel, teti res pomagati, vendar le je pri tem premalo razumno ravnal. Da je človek dobrega, usmiljenega serca, in da drugim v potrebi rad pomaga, to je prav in hvalevredno, včasih pa le vendar človek s prezgodnjim pomaganjem bližnjemu dosti ne pomaga, in zraven še samemu sebi škodo naredi. Zato nam veli Jezus priprostim biti po golobje, pa tudi razumnim po kačje. Teta Johanova ni bila pridna gospodinja. Že od malih nog razvajena ni znala varovati; rada bi bila dobro jedla in pila in se bogato oblačila. Njen mož jej vsega tega ni mogel prislužiti; sama pa si tudi ničesar ni zaslužila, ker ni bila dela vajena. Gospodarstvo je vedno bolj pešalo, nazadnje je bilo vse prodano. Joham je zgubil svojih 100 gl. in je moral plačati zraven še 100 gl. za unih 300 gl., za ktere je bil za poroka. Neizrečeno tesno mu je bilo pri sercu, ko je v mestu to zvedel. Ni vedel, kam bi se bil djal, ne, kako bi svoji pridni ženi dopovedal to žalostno novico. Od same žalosti mu poka serce. V tej stiski gre naj poprej na bližnjo Kalvarsko goro; ondi je molil, kakor bi bilo o velikem tednu. Bilo mu je pa tudi res žalostno pri sercu in bitko kakor o velikem tednu. Kar si je s trudom in težavo privaroval v treh ali štirih letih zgubiti kakor z enim mahlejem, in zraven poslušati še očitovanje skerbne žene, to je delavnemu možu strašno huda reč.

Silil se je, da bi molil, pa ni se mu delo; le tarnal je in jokal. Zjutraj je zvedel svojo veliko zgubo, o poldne mu ni bilo mar ne za jed, ne za pijačo, in domu se ni upal pred večerom. Dolgo časa je klečal in jokal pred podobo Križanega, potem pa se je podal na pokopališče, ktero je ležalo na drugi strani mesta. Ondi je že marsiktero uro poprej prebil v molitvi, toda tako milo in britko kot ta dan mu še nikoli poprej ni bilo pri sercu. Ondi so mu bili pokopali nekoliko mesecev poprej očeta, kteremu nikoli ni bilo prav po volji, da se je Joham pečal z lakomišljeno teto. Prišle so mu na misel vse očetove besede; spoznal je, kako resnične so bile. O ko bi jih bil poslušal! Pa priliznjena teta ga je pregovorila, zraven tega pa tudi njemu in ženi marsikterikrat kaj postregla, kader sta o nedeljah in praznikih k s. maši hodila. Žraven tega je bil tudi še usmiljenega serca, in je bližnjemu v potrebi rad pomagal, da je le mogel. Take in enake misli so mu hodile po glavi, pa mu niso vtolažile serca; neisrečeno težko se je spravljal domu; in čas tudi še ni bil prišel, o kterem je mislil iti domu. Na enkrat pa mu šine misel skoz glavo: „Pojdi v samostan do patra Fidelija“. Prav, si misli, kar šel bom; dostikrat so mi pater že dali dober napot (svēt), in vselej se mi je prav izšlo, kader sem jih vbogal. Gre, in prijaznemu patru vse razloži, kar mu seree teži, in kako da se po toliki zgubi skor domu ne upa. Pater pa pravijo: „Vse to je le časna reč, časna zguba! Pošteno in v miru ste živeli, prejden ste si privarovali teh 200 gl., in bote tudi še posihmalo pošteno živeli in v miru, ko ste jih zgubili. Ali bi ne bilo desetkrat hujše, ko bi vam bil ogenj hišo vpepelil, ali pa vam smert pobrala pridno ženo? Le po pameti sodite!“ Joham pa pravi: „Kar mi serce teži, ni le samo časna zguba, ktero terpim; vse bolj se bojim očitovanja in nepokoja doma, če ženi povem, kako hudo se je izšlo.“ „Žena bo vendar le tudi po pameti ravnala,“ zavernejo ga pater, „ter spoznala, da si te zgube niste sami krivi! Le pojdite domu, povejte ženi vse odkritoserčno, in clo nič jej ne zamolčite, in če bo jela javkati in tarnati, jej recite: Nikar čez mero ne žaluj; ni še vse zgubljeno! Jaz sem še zdrav, tudi ti si zdrava in otroci so tudi zdravi; in dokler smo zdravi, zamoremo vsi spet pridno delati in si spet kaj pridobiti, in Gospod Bog nam bo dal svoj s. blagoslov, če ga zanj prosimo. Po tem pa sklenite, si v tej ali uni reči kaj pritergati, kar vam bo v več letih nadomestilo velik del dnarja, kterega ste zdaj zgubili. In vse to povejte tudi svoji ženi, in potem molita skupaj, in pojdita počivat v imenu božjem po tem žalostnem dnevu. Opomnim vas še, da drugi pot pri posojevanju bolj previdni bodite kakor ste bili zdaj. In zdaj pojdite v imenu božjem naravnost domu, in nikamor drugam ne.“ Joham gre domu, in opravi vse, kakor so mu pater naročili. Žena je bila

šcer žalostna, silno žalostna, vendar se je tudi ona z možem vred po Jobovo vdala v sveto voljo božjo. Obadva sta pridno delala, skerbno varovala, in zaupala v Boga; in Bog ju ni zapustil; spet sta si opomogla, in pozabila nekdanjo nesrečo!

Sklep.

Ljubi poslušavci! naj bodo tudi nam časne reči le pripomočki v dosego viših namenov; ravnajmo vselej pravično in pošteno, kader skerbimo za časne reči; varujmo se napotleje nastavljeni drugim ljudem, da zamorejo živeti in sebe in svoje pošteno preskerbeti tudi drugi ljudje; kader nas zadene kaka nesreča, vdajmo se v sveto voljo božjo, in si s pridnostjo, varčnostjo in zaupanjem v Boga spet pomagajmo iz nesreče. In tako se bo zgodilo, da bo Gospod blagoslovil naše dela in vodil dela naših rok. Amen.

Pridiga za 15. pobinkešno nedeljo.

(Keršanska žalost za rajnimi; gov. J. R.)

„Ko se je Jezus mestnim vratom približal, glej, nesli so merliča“. (Luk. 7, 12.)

V v o d.

Žalostno prigodbo nam današnje sv. evangelje pred oči postavlja! Nudopolnega mladenčca k pogrebu nesó! Mati, ki je bila po smerti moževi vidova, spremlja merliča, — spremlja merliča svojega edinega sina, ki je bil njena tolažba, njena podpora, morebiti vse njeno bogastvo, — vse kar je na zemlji ljubega in dragega imela, tega spremlja k pogrebu. Kdo bo zameril tej vidovi, ko jo vidi od žalosti vso pobito v solzah se topiti, ki jih zavolj prezgodne zgube svojega Sina prelija? Toda glejte! Jezus jej naglo solzé posuši; v serce se mu je smilila, — noscem zapove obstati in vstati mladenčcu. Merlič je sedel, jel govoriti, in Jezus ga je dal njegovi materi. Koliko veselje za mater, kolika čast za Jezusa, kako lep poduk za nas vse! „Pri tem, sklene sv. evangelist, je vse strah obšel, in so Boga hvalili rekoč: Velik prerok je med nami vstal in Bog je obiskal svoje ljudstvo“. Tako Bog še zdaj vsacega zmed nas obiskuje. Temu nesó k pokopu očeta, mater; temu sina, hčer; temu zakonskega družeta, prijatla, dobrotnika, soseda ali znanca. Glej! merliča so nesli. Žalostni, boleči so pogrebi; pa koristni, ko bi jih pri luči vere pogledali. Umirajoči in merlič so božji poslanci, ki nas opominjajo naše umerljivosti, nam posvetno prigradjajo in nas učé, naj nevtrudeno delamo za tisto boljšo deželo, ki se nam bo unkraj groba odperla. Škoda, da si take poslance malokdaj k pridu storimo! Škoda, da smo pri smerti svojih ali prežalostni ali premerzli in neobčutljivi, in se tako ob sad pripravimo, ki bi ga mogla smert naših v našem sercu obroditi. Dajte se tedaj dans podučiti, kako se zamorete kakor kristjani pri smerti svojih spridoma zaderžati!

Razlaga.

I. Pri smerti svojih žalovati nam ne prepoveduje ne pamet, ne vera. Tudi nar svetejše duše žalost obide, kader jim smert koga pobere, s katerim so bile ali po rodu ali prijaznosti zvezane. Jokal je Jakob pri smerti svoje žene Rahele, Jožef pri smerti svojega starega očeta, David zelo pri smerti svojega spridenega sina Absalona, Marija in Marta pri smerti svojega ljubega brata, in Jezus sam pri smerti svojega prijatla Lazarja! Tedaj ni vsaka žalost zavoljo smerti naših ljubih, temoč prevelika in presilna žalost je prepovedana, ker taka razodeva, da nam 1. vere, ali 2. upanja, ali 3. ljubezni božje, tedaj pravega keršanskega duha manjka.

1. Vera nas uči, da je Bog edini Gospod življenja in smerti; da le on umori in oživi; da ima on vse lasce naše glave in dni našega življenja soštete; da brez njegove volje noben vrabec s strehe, toliko manj človek v grob pade; da smo v njem, v njem živimo in umerjemo; da smo v življenji in smerti Gospodovi, — smo v njegovi roci, pod njegovo očetovsko oblastjo. Bo li mogel tak, ki te resnice živo veruje, presilno žalovati pri smerti katerega svojih, ali se hudovati nad Bogom, ki mu je smert poslal? To delajo oni, ki v Boga in njegovo previdnost, ali vsaj na neymerjočnost človeške duše in v vstajenje mesa ne verujejo.

Sv. Pavl je pisal Tesaloničanom: „Kar mertve zadene, ne žalujte po njih, kakor neverniki, kateri upanja družega življenja nimajo. Mi pa verujemo, da je Jezus umerl in vstal, tedaj tudi verujemo, da bo Bog tiste, kateri so v Jezusu zaspali, kakor je njega spet iz groba poklical“. S tako vero se pač presilna žalost zavoljo smerti naših ne vjema. Njih smert je spanje, iz katerega se bodo spet prebudili; odstop iz tega sveta je prestop v drugo, kakor upamo, bolje življenje; njih odhod od tod je hoja pred nami na uni svet, kamor jim bomo mi skorej sledili; njih ločitev od nas je le za kratek čas, ker se bomo kmalo spet vidili. S tem je tudi Jezus zavolj bratove smerti vso žalostno Marto tolažil. „Gospod! mu je objokana rekla, ko bi bil ti tukaj, ne bi moj brat umerl“. Da je maloverne duše! kaj nek Bog, on vsegavedni, boleznin in smerti njenega brata ni vedel, kaj je on vsegamogočni na daljnem prekratko roko imel, smerti koso iz roke potegniti? Kaj ji Jezus odgovori? „Marta! tvoj brat bo vstal“. Res vesele besede sleher-

nemu, kteremu smert kterega ljubega in drazega pokosi! Vstali bojo. Pa kakor Marti, so tudi drugim te besede premalo; rekla je: „Vem, da bo vstal ob vstajenji, poslednji dan“. Kakor bi bila djala: Za ta svet je brat zgubljen, pa prav za ta svet bi ga bila rada še imela.

2. Glejte! tako rad se lastni dobiček kakor v druge dela človeka, tako v njegovo žalost zavolj zgube svojih primeša. Le zavolj tega jih nerad zgubi, ker ž njim tudi svojo pomoč zgubi. Ako bi ne imel od njih nič upati, ali ž njim nič zgubiti, bilo bi mu eno, ali živé ali umerjó. Ako mu pa smert tistega odvzame, kateri mu je bramba, pomoč in podslomba bil, takrat tarnanja in žalovanja ni konca ne kraja. To očitno priča, da takemu pravega, trdnega zaupanja manjka, ktero ne sme na ljudi, ampak na Boga biti stavljeno. Bog deli svojo pomoč po ljudeh, pa ta pomoč ni na nobenega človeka navezana, ker Bog sto potov ima, pomagati nam; smert kakega človeka ne more božjih premodrih namenov presukati, ne njih izpeljatve ubraniti. Torej dostikrat ravno tiste od nas pobere, na ktere smo svoje zaupanje stavili, možu ženo, ženi moža, otrokom stariše, staršem otroke, prijatlu prijatla, dobrotnika potrebnemu, da nam pokaže, da je on pravi Oče, rednik in pomočnik vseh ljudi in da morajo le va-nj zaupati, in ne presilno žalovati, če jim odmerjó tisti, kateri so se jim potrebni zdeli. Zgled nam je današnja mati. Vdova je bila in sin edina podslomba, in to podslombo smert podere. Resnično huda osoda. Pa ne jokaj! nadložena mati, tvoj sin je umerl, pa On, po kterem vsi živimo, živi in nikoli ne umerje, kateri je Oče vdov in sirot, kateri njih zdibleje sliši, njih solzé šteje, njih revo vidi in njih potrebo pozna. Va-nj zaupaj in njemu se mirno izroči.

Tako govori vera tudi slehernemu zmed nas, če s smertjo tistega zgubimo, brez kterega po svojih mislih ne moremo živeti. Česiravno se ne oživi, kakor današnji evangelijski mladeneč po Jezusovi vsegamogočni besedi, vendar nam bo Jezusova vsegamogočnost njegovo zgubo kako drugače nadomestila, če va-nj trdno upamo in njega memo vsega ljubimo.

3. Takrat, kader kateri naših umerje, pokažemo, če nam je resnica, kader pravimo: „Moj Bog, ljubim te čez vse“. Ako Boga res čez vse ljubimo, moramo ga bolj ljubiti, kakor vse ljudi in vse ljudi le v njem in zavolj njega. Kader ti mož, žena, oče, mati, kak otrok, brat ali sestra, zlahtnik ali prijatelj umerje, takrat Jezus tebe, kakor nekda Petra vpraša: „Ali me ljubiš bolj, kakor ti?“ Pokaži svojo ljubezen v djanji; ne tarnaj, kakor bi bilo ž

njimi vsega konec; saj tvoj Bog še živi, in tvoji ranjki pri njem živé.

Vselej, ko je Jezus od svoje smerti govoril, bili so aposteljni žalostni. Rekel jim je pa: „Ako bi me ljubili, veselili bi se velikoveč, ker grem k Očetu“. Ako bi mi svoje ranjke ljubili, v Bogu in zavoljo Boga ljubili, veselili bi se, ker so šli, kakor upamo k Očetu, na svoj pravi dom, v večni mir in večno zveličanje, ne pa preveč žalovali. Kdor pa le sebe, ne njih ljubi, kdor jih ne ljubi zavolj Boga, ampak zavolj sebe, kdor nima svete in čiste, temoč le natorsko ali celo mesno ljubezen, njemu se ni čuditi, če presilno pri smerti svojih žaluje. Kakor je napčeno pri smerti svojih ljubih preveč žalovati, tako je tudi napčino pri smerti svojih merzel in neobčutljiv biti.

II. Ljudje se kakor pri družih rečeh, tako pri smerti svojih, na eno ali drugo stran preveč nagnjejo; ko so nekteri prežalostni zavolj zgube svojih, so nekteri merzli in neobčutljivi pri nji; so merzli 1. do mertvih in 2. do sebe; in oboje je napčino.

1. Le neporedni Kajn je zamogel reči: „Kaj je meni za mojega brata?“ Kristjan pa, ki se je pri Jezusu ljubezni naučil, vdeleži se sreče in nesreče svojega bližnjega in ne gleda, kakor bi leden bil, z merzlim srcem, kader kdo umerje in iz časnosti v večnost stopi. To tudi resnično ljubezen od lažnjive razločuje, da ta z umirajočim umerje, una ga pa še čez grob v večnost spremi, in močnejša kakor smert, tudi po smerti ostane.

Tako ljubi kristjan in ker tako ljubi in neobčutljiv pri smerti svojih ljubih. Žalosten je, pa ni prežalosten; ker njih nima pri sebi, pa časti njih spominj; spominja se hvaležno od njih prejetih dobrot; pozabi in odpusti od njih morebiti prejete zopernosti; dopolnuje zvesto njih zadnjo voljo, in vsak dan v molitvi njih dušo priporoča božjemu vsmiljenju.

Tako se obnaša kristjan do svojih rajnkih ravno kristjanov, in njegova ljubezen po njih smerti presega poprejšino ljubezen v življenji. Pa kako redko je najti tako ljubezen! Namesto da bi pri smerti svojih serčno žalovali, veselé se nekteri natihoma in komaj svoje veselje zakrivajo, komaj glasu čakajo mertvaškega zvonu, kateri jim naznanja smert očeta, kateri predolgo živi, nadležne matere, ki za nobeno delo več ni, ali bogatega žlahtnega, po katerem si kaj dobiti upajo. Namesto da bi se prejetih dobrot s hvaležno ljubeznijo spomnili, je ta ljubezen s dobrotnikom vred pokopana, in dobrotnik je kakor iz bukev življenja, tako večno izbrisan iz

spominja živih. Namesto da bi prejeto razžaljenje vsaj na grobu razžalnika pozabili in odpustili, maščujejo se nekteri še po smerti nad njim, in hudo od njega govoré, ker mu več hudega storiti ne morejo. Namesto da bi za dušo rajnkih molili ali ubogaime dajali, ptuje blago povernili, dolgove plačali; nekteri še zadnje volje ne spolnijo, in pravijo: „Merlič se ne more ganiti“. Se vé, da se ne gane; ali pa pravica in ljubezen le toliko časa velja, dokler se kdo giba? Ali nas ne bo Jezusova beseda: „kar po smerti hočete, da bi vam živi storili ali ne storili, to tudi vi njim storite ali ne storite“, spodbudila nas, dolžnosti pravice in ljubezni do rajnkih spolnovati? Ravno tega marsikdo ne porajta in kakor je neobčutljiv do mertvih, tako neobčutljiv je tudi do sebe.

2. Naj smert še tolikrat na njegove vrata poterka, in zdaj tega, zdaj tega iz njegove rodovine sebo vzame, vendar se marsikdo za to ne zmeni, kakor da bi on nikoli ne umerl, temoč večno živel. Marsikteri umirajočemu oči zatise, in ne pomisli, da bo tudi kdaj vgasnila luč njegovih oči; spremi merliča k grobu in pozabi, da pojde tudi on stirim na ramo in v jamo; vidi mertvaške čepine in kosti semtertje ležati in vendar svojo glavo po koncu nosi, kakor bi se nikoli ne obelila, lišpa svoje telo in mu streže, kakor bi se njegove kosti nikoli ne razsule; grob zija odpert va-nj, pa ne porajta, da bo tudi njega požerl; smert preži tudi nanj pred durmi, pa noče vedeti, ne verjeti. Ali kako bi bilo mogoče tako tje v en dan živeti, ko bi kdo premislil, vsak dan vtegne zadnji dan za-me biti? Kako bi bilo moč, cele noči se vlačariti in razgrajati, ko bi kdo premislil, da je sleherna noč lahko njegova zadnja noč? Kako bi bilo moč, dragi čas z vasovanjem, igranjem in pijančevanjem tratiti, ko bi prevdariti hotel, da se bojo ure našega življenja kmalo iztekle? Kako bi bilo moč svoje serce na blago vezati, ki smo ga ali sami pridobili, ali ki smo ga po smerti rajnkih podedovali, ktero nam bo smert spet iz rok spulila in drugim podelila? Kako bi bilo moč grešni sladnosti se vdati, ki človeka prevsed za smert izzori; ali po prazni časti hrepeneti, ki se s častenim vred v grob prekucne in z mertvaškim duhom, ki iz truge puhti, razkadi? Z eno besedo, kako bi bilo mogoče v pričujoče življenje se tolikanj zaljubiti, terpljenja se tolikanj ogibati, v dobrem tolikanj lenim biti, ko bi se smerti večkrat spominjali? Vsak merlič nam oznanuje: „Danes meni, jutri tebi; preskerbi svojo hišo, ker boš umerl“. Vsak merlič nas uči, posvetno le memogredé vživati in po nebeških darenh hrepeneti. Vsak merlič nas zamore tudi tolažiti, ker nam z eno roko kaže v konec vsega časnega terpljenja, grob; z eno pa na lepo plačilo voljne poterpežljivosti, tam gorej v nebesih.

S k l e p.

Vendar pa smert malokdaj tak dobrotljiv dar obrodi, kakor bi ga mogla po božjem namenu obroditi. Večidel se ljudje ne zmenijo ne za se, ne za rajnkega, temoč za njih zapuščeno blago; pulijo se in pravdajo za dedščino, kakor Jezusovi križavci za Jezusovo suknjo; preslišijo pa resnobni glas, ki iz grobov doni: „Človek, spomni se svoje smerti; tudi ti si prah in se boš v prah spreobernal“.

Mi pa si smert svojih v dušni prid obračajmo; ne žalujmo presilno po njih, kakor oni, ki nimajo upanja prihodnjega boljšega življenja, ali ki jim vere ali ljubezni do Boga manjka. Sej je zapisano: „Blagor njim, kateri v Gospodu umerjō; odsihmal se bojo počili od svojega dela in truda“. Ta resnica naše vere nas vendar ne sme pri smerti naših ljubih storiti merzlih in neobčutljivih. Serce, ki je nezmožno žalosti, je tudi nezmožno ljubezni in kdor svojih po smerti ne obžaljuje, jih tudi ljubil ni v življenji.

Ne sramujmo se, ne kakor ljudje in ne kakor kristjani, tam kako solzico preliti, kjer je tudi Jezus jokal pri odpertem ali še libkar zapertem grobu naših rajnkih; imejmo njih spominj v časti in zanje molimo. — Da pa ne bodo iz groba v nas vpili: „Ne jokajte nad nami, ampak nad seboj“, zmislimo si pri njih grobu svojega in vstanimo iz groba svojih grehov in hudih navad. Zaničujmo, kakor oni zdaj zaničujejo, praznoto sveta; cenimo, kar oni zdaj cené, pravo pobožnost in svetost; iščimo, kar oni že uživajo ali uživati želé, Boga in nebesa. Po tem takem nam bode smert naših ljubih in dragih res koristna in iz groba červobe in gnjilobe si bomo nabrali drag sad modrosti in pobožnosti. Amen.

Pridiga v god vnebovzetja D. M. Marije.

(Nauki na poti proti nebesom; gov. M. T.)

„Marija je nar bolji del izvolila, kateri jej ne bo odvzet“. (Luk. 10, 42.)

V v o d.

„Pred smertjo ni nihče blagrovati,“ pravi latinsk pregovor, ker se ne ve, ali bo v boji življenja zmagal, ali ne. Gotovo tudi to ni nič posebnega, rojenemu biti v terpljenje in britkost, ki se versti s posvetno srečo, kakor črna noč za belim dnevom. Zato so bili modri, ki so otroke pri njih rojstvu objokovali, da bi s tem pokazali: Človek se rodi k terpljenju, umerje pa k pokoju. — Iz tega namena tudi sv. katoliška cerkev, dasiravno skozi leto mnogo Marijnih praznikov obhaja z velicim veseljem, vendar današnjega praznuje z nar večjo slovesnostjo. Vnebovzetje device matere Marije je, katero mora vsaki kristjan z ginjenim srcem premišljevati. Sveta cerkev, polna veselja, nam kliče: „Vsi se v Gospodu veselimo, ker častitljivi god obhajamo v čast preblažene device Marije; njenega vnebovzetja se veselé angeli in hvalijo Sinu Božjega.“ Res, veselé se angeli, ker dobijo svojo kraljico, in s češčenjem občudujejo njeno lepoto in mogočnost. Veselé se vesoljne nebesa, in s začudenjem vprašujejo: „Kdo je ta, ki pride iz puščave, ki vstaja, kakor jutranja zarja, lepa kakor luna, izvoljena kakor solnce, mogočna kakor na boj pripravljena vojska?“ Veseli se Marija sama, ker so dopolnjene njene želje, da se preseli z revne zemlje v raj, gré z dela in truda v večno sladki počitek k svojemu ljubeznjivemu Sinu; ki jej nar lepšo krono, kakoršno le nebesa premorejo, na glavo postavi, ter jo stori kraljico angelov, kraljico nebes in zemlje.

Kristjanje! tudi nam vsem je pripravljena v nebesih krona pravičnosti; toda brez truda in terpljenja nam ne bo dana. Ne bomo je dosegli, če Marijnih zgledov ne bomo posnemali; ona namreč si je nar bolji del izvolila, ki jej ne bo odvzet. Zato naj moja

današnja pridiga obsega nekatere nauke, kako naj se nasprot posvetni šegi obnašamo na potu proti nebesom, da bomo tudi mi nar bolji del izvolili in dosegli kro-
no pravičnosti, — Začnem v Marijnem imenu!

Razlaga.

Stara in dognana resnice je, da naše življenje na svetu ni nič drugega, kakor kratko popotovanje od zibeli do groba. Postavite si toraj pred oči trumo popotnikov, katerim je vsem iti po enem potu v deželo, kjer jih čaka velika dedščina in so jim pripravljeni nezmerni zakladi. Bi li ne bili ti popotniki nespametni imenovati, če bi na potu grede zmiraj postajali, se dali povsod muditi, ali se še celo vračevali, ali se pa podajali na stranske pota, ki ne peljejo v deželo zakladov? Tem nespametnežem, ki nočejo iti naravnost v deželo, kjer bi pripravljene zaklade vzdignili, so pa enaki vsi tisti, ki so na svet in na njegov vžitek preveč priprazeni. — Denarja in premoženja lakomni premišljajo po noči in po dnevu, kje in ktera stvar bi jim več dobička prinesla, naj bo po pravici ali s krivico, nikoli ne spoznajo, da imajo zadosti. Podobni so popotniku, ki ob kraji morja sem ter tje pohajkuje in po bregu belih kamenčkov išče, ki mu niso ne v prid, ne za rabo, temuč mu na potu le težé.

Časti lakomni hrepené le po hvali in veljavi, brez premislika, da jih hvala ljudi ne bo spravila v nebesa, kjer bo nar manjši povzdignjen za nar višega, in kjer je poslednji lahko nar prvi. Podobni so popotniku, ki proč od pota po stezah za ptiči leta, [ki jih pa vender le vjeti ne more.

Dobrovoljci spet mislijo le na kratkočase in veselja; bogovi svojih trebuho v na jed in pijačo; lahkoživci si hočejo na tem svetu, še prav v dolini solz, šotore v dolini postaviti, in se v njih na večno radovati, kakor je želel Peter na gori Tabor. Ti vsi so enaki popotniku, ki čas v tem trati, da na potu znamenja s palico v prah nareja, in tako zavoljo v nemarnosti ob dedščino in pripravljene zaklade pride.

Pa — kaj bomo vse na to vižo preiskovali? Saj se lahko s svojimi očmi prepričamo, da se povsod dobivajo nespametni popotniki, katerim za kraj, kamor jim je priti, za blagi dom očetov v

nebesih, ni mar. Po pravici za tega voljo zdihuje sv. Avguštin, „da se je ljubezen do sveta v srcih kristjanov tako vgnjezdila, da bi se jih veliko nebesom odpovedalo za vselej, če bi le svet zamogli uživati na večne čase.“ O kako slepi smo vendar, če ne spoznamo, da nam premoženje in bogastvo, travniki in nogradi takrat nič ne bodo pomagali, kedar bomo morali pred sodnikom stati! Nas bodo mar prijazni in maliki tega sveta pogubljenja obvarovali in nam nebesa kupili, če prinesemo pred sodnika s pregrehami omadeževane, ali s kervjo ubozih in zatertih oškropljene roke? Da, če to misliš, pojdi, ter se trudi in pehaj noč in dan, da si pridobiš bogastva, prijatlov, veselja, časti in dobre volje! Toda zaderžuj, če moreš, čas in ž njim vred svoje leta, ki bežé, kakor prepodena ptica, in te nehoté sebo vlečejo proti grobu. Napravi si trdno mesto, s ktereга te ne bo nihče več preganjal: pa pomagaj si tudi, če moreš, da se ti lasje ne pobelijo in koža ne zgerbanči. Zlomi njeno ostro koso, in zbrši iz Božjih sklepov strašno večnost. Potlej smeš reči svoji duši, kakor evangelijski bogatin: „Duša, veliko imaš pripravljenega za dokaj let, uživaj, jej, pij in bodi dobre volje!“ Dokler pa svojih let ne moreš uderžati, smerti kose ne streti, grobu in večnosti ne oditi, bodi pripravljen, zaslišati glas tega, ki je Gospodar tvojega življenja, ki tudi tebi, kakor bogatincu poreče: „Abotnik! še nočojšno noč bodo tirjali tvojo dušo, in kar si na kup spravil, čegavo bo?“ Vprašaj starčeka s sivimi lasmi, ali s plešasto glavo na smertni postelji: Oče se vam kaj dolge zdé naše leta? Marsikdo ti poreče: Res jih je minilo 70, 80 ali še več, pa zdaj se mi zdé, kakor kratke sanje. Veliko je minilo, kar sem s svojimi očmi vidil, pa vse je nečimernost čez nečimernost. Moji prijatli in znanci, moji verstniki šli so že večidel vsi v večnost in pred Božjo pravico; tudi moje ure se bodo zdaj, zdaj stekle, da pojdem za njimi, in kakor oni, tako tudi jez nič sebo ne ponesem. Po tem takem niso hiše, ki so naše stanovališča, nič družega, kakor prenočišča, v ktere zvečer pridemo in jih jutraj že spet zapustimo. Le kratek je pot od kerstnega kamna do pokopališča, in popred, kakor se nadjamo, nam deržé pri postelji prižgano svečo, in v roke podajo britko martro. Še se naša zibel ni vstavila, nam že mertvaški oder pripravljajo, in zbijajo drugo zibel, kjer je naša postelja in naše zglavje perišče oblanec, in naši prihodnji bratje, naše sestre so červi. Drugi spé v naših posteljah, drugi se vsedajo na naš kraj za mizo, in drugi trosijo in raznašajo, kar so naše roke s trudom in s kervavimi žulji pridobile in kar smo mislili na večno uživati. Pa tudi ti kmalo pridejo za nami, rod za rodom se umika; ti pridejo, uni gredo, in res le iz grobov ranjelih cveti sreča živim.

Za tega voljo naj nas svet nikar ne obnori, da bi po njegovih naukih živeli, in pot proti nebesom zgrešili. — Saj vemo, da

so mesta, tergi, vasi in posamezne hiše kakor šotori ali zatišja pastirjev, ki si jih postavimo le za nekoliko dni. Vemo, da so vse dobrote in slasti tega sveta le mreže, v ktere se nespametni lové, so pajčevine, ki se hitro raztergajo. Prave in neminljive dobrote pa so le v tistem svetem mestu, ki je sozidano na večnih podlagah, v nebeškem Sionu, in vanj pridejo le tisti, ki imajo namen svojega pozemlejskega romanja vedno pred očmi, ter se na njem ne dajo ne muditi, ne od njega odverniti.

Kaj je pa namen našega pozemlejskega popotovanja in kako nam je popotovati, ozrimo se na Marijo današnji dan nad verste angelov in svetnikov visoko povzdignjeno, in od nje se učimo nar boljšega dela, ki nam ne bo odvzet.

Marija, čista in v gnadi spočeta, se je vsa lepa, kakor jutranja zarja, svetu prikazala. Veličastno, kakor zala cipresa na gori Sionski, je ona v pobožnosti rastla, lepši, kakor cveteče rože ob Jerihi, se je lepota njene svetosti razcvetala. Lepa je žena v skrivnostnem razodenji, ki je obdana z dvanajsterimi zvezdami okrog glave; ali lepša je Marija v nebeški lepoti čednost in dobrih del. Violica ljube ponižnosti prijeten duh daje, lilija sv. čistoti jo prečudno zaljša, roža poterpežljivosti jo lepša; vera, upanje in ljubezen jo z Bogom družijo, in vse njeno življenje je nepretergana versta prečudnih čednost in svetost. Vprašaj Jeruzalemski tempelj, kjer se je komaj tri leta stara za vselej Bogu v dar prinesla. Vprašaj tili kotiček, kjer jo je angelj pri pozdravljenji v molitvi zamaknjeno našel; vprašaj Betlehem, kjer je devica Zveličarja rodila; vprašaj Jožefa, ki je bil njen zvesti tovarš v veselji in žalosti; vprašaj učence Gospodove, ki so ž njo pogosto skup bili, vprašaj Golgato, kjer je do zadnjega pod križem stala; — in naukov, kako se ti je na potu proti nebesom obnašati, imaš v vsakem stanu in v vsaki starosti dovolj.

Ona je zgled otrokom, kakor naj precej v svoji mladosti Bogu služijo, Bogu se v dar prinesejo, in pokorščino skazujejo svojim starišem. Ona tri leta stara jih v tempeljno uči molitve in lepega zaderžanja. Tako naj bi veselje otrok bilo, hoditi v cerkev in k nauku; njih veselje naj bi bilo, vsako jutro in vsaki večer Njej, angelj varhu in kerstnemu patronu se priporočevati, slušati svoje stariše in varovati se zapeljivih družinj. S tem bi postavili podlago svoje časne in večne sreče.

Marija je zgled mladenčem in dekletom v sramožljivosti, v čistosti, nedolžnosti in pobožnosti. Ohranite se toraj po njenem zgledu neomadeževane na duši in na telesu. Bežite pred hudobnimi

tovaršijami; bežite od nezmernih pijač, iger in plesov, ki so kuga, za katerimi umirajo vaše duše. Bodite delavni in sramožljivi, da bote čast in ponos svoje fare, zale rože na vertu katoliške cerkve in veselje nebeškega vertnarja!

Marija je zgled zakonskim v skerbi za otroke, v ohranjenji miru, v zvesti ljubezni in v poterpežljivosti. — Vaša hiša tedaj, zakonski stariši, bodi sv. družini, ali hiši Božji podobna, da bo tudi sveta družina med vami, in žegen Božji nad vami prebival. Živita mož in žena med sebo v miru, in ne pozabita, da imata slabosti oba nad sebo, ktere naj ljubezen, ki vaju je pred oltarjem Gospodovim v eno telo zedinila, poterpežljivo prenaša. Skerbita za svoje otroke; ne dajajta jim sama pohujšanja; pa tudi glejta, komu jih zročujeta in kam jih spuščata, da med zgrabljive volkove svojih duš ne zajdejo. Učita jih Bogu prav služiti, da bodo veselje vajnih starih let, podpora vajne slabosti, in pomoč vajnih duš, če vaju Božja pravica v svoji ostroti po smerti odloči v kraj očiščevanja.

Marija je zgled poterpežljivosti vsem od sveta zapuščenim in v potrebah zdihujočim. — Ozrite se na njeno uboštvo! — Spremljevajte jo v žalosti po dolgem potu v Egipt, po potu v Jeruzalem, ko je Jezusa zgubila! Občutite njeno žalost, ko je vidila svojega sina tako preganjati in do smerti sovražiti! Občutite, če morete, bolečine njenega maternega serca, ko je svojega spreljubega sina srečala kervavega in raztepenega, da ni imel skorej človeške podobnosti, s križem obloženega iti na Kalvarijo; mislite si od britkosti in žalosti kervavo serce Marijno, ko je pod križem svojega sinu stala in priča bila njegovih zadnjih milih zdihljejev. — Ozrite se toraj na njeno s sedmerimi meči prebodeno serce, ki je pa Bogu vdano do zadnje ure! Poterpitate še vi, le majhen grič imate še pred sebo, kjer bote nekoliko lakote, žeje in truda prestali; potlej bote tudi vi prišli v zaželjeni kraj, kjer bo vse to nehalo, in kjer tudi vas čaka krona zasluženja in zveličanja.

S k l e p.

Marijin pot je tedaj za vsakega pot proti nebesom. Le njo častimo in Njo posnemajmo v življenji, da nam bo tudi na smertni postelji naša mila pomočnica, in kedar oči zatisnemo, v njeno materno naročje zročimo svojo dušo! Amen.

Pridiga v god vseh angeljev varhov.

(Bodimo kakor otroci; gov. J. A—st.)

„Resnično vam povem; ako se ne spreobernetete, in niste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo“. (Mat. 18, 3.)

V v o d.

Sicer je navada, da se mladi od starih, otroci od staršev, neumni od modrih, učenci od učnikov učé potrebnih reči. Pa v današnjem evangelji Jezus to reč oberne, in pošlje nas odraščene k otrokom v nauk ali v šolo, ter nam zapoveduje, od njih, od otrok se učiti; otroke nam da takorekoč za ogledalo, v katerem naj se mi odraščeni oglednjemo. Še clo svojim ljubim, izvoljenim apostelnom je rekel: „Resnično vam povem; ako se ne spreobernetete, in niste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo“. Koliko več velja ta beseda še le nam? Ako nismo kakor otroci, ne pojdemo v nebeško kraljestvo. Kakšni so pa tedaj otroci, od kterih se mi učiti moramo? Ni sicer zapisano, koliko let stare otroke nam je Jezus priporočal v zgled in učenike; pa če so bili otroci v njegovem času taki, kakoršni so dan današnji pri 6, 7, 8, 9 ali 10 letih, je gotovo le 2, 3 ali k večjemu 4 leta stare otroke menil, ko je rekel: „Ako niste, kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.“ Zakaj le dobre, nedolžne, nepopačene otroke je Jezus k sebi vabil, ljubeznivo objemal in blagroval rekoč: „Tacih je nebeško kraljestvo“. Le take otroke imajo tudi angelji božji radi in si v čast štejejo njih varhi biti. Le nad nedolžnimi otroci so svetniki veselje imeli, le od tacih se mi odraščeni kaj dobrega učiti zamoremo in moramo. Vpraša se tedaj:

Kaj se učimo od nedolžnih otrok? Poslušajte to vam danes povem z božjo pomočjo!

Razlaga.

1. Otroci, nedolžni, nepopačeni otroci svojim staršem vse verjamejo: kar starši rečejo, to je gola resnica; in zato, ker oče in mati rečeta, ravno zato je res, in ko bi celi svet drugači govoril, otrok vendar le staršem verjame in pravi: saj so oče, saj so mati tako rekli. Starši se ne morejo zmotiti.

Tako terdna naj bo tudi naša vera v Boga in njegovo besedo. V skušnjavah, v nadlogah, v terpljenju in preganjanju naj nepremakljivo stoji naša vera. Če jih na tavžente omahuje na tvoji desni in na tvoji levi, če jih na tavžente odpada in pravi: Ni Boga, ni sodbe, ni pekla; ni prepovedano, poželjenju streči: če celi svet tako govori in po tem živi, ti pa se ne daj omajati v veri na Boga in v njegovo sveto razodenje.

2. Otroci imajo vse zaupanje v svoje starše. Po njih misli starši vse imajo, vse zamorejo storiti, vse dati, v vsem pomagati. Če kaj potrebujejo, če jim kdo kaj žalega hoče storiti, vselej se le k staršem zatečejo, in od njih pričakujejo pomoči. Tako zaupanje ima nedolžni, nepopačeni otrok do svojih staršev.

Tako terdno moramo tudi mi v Boga zaupati, in v vseh nadlogah in potrebah od njega pomoči pričakovati. — Kader te hude skušnjave nadlegujejo, in ti svet svoje lepote in sladnosti kaže, in te vabi jih uživati: postavi si nebeške dobrote prav živo pred oči, in reci: Kaj mi pomaga, ko bi tudi celi svet pridobil, pa na svoji duši škodo terpel? — Če si v potrebi, ktere noben človek ne pozna, in ktere nobenemu človeku razodeti nočeš; pridi k Gospodu, v njega zaupaj in reci: Še živi Bog; on je pomočnik v vsaki potrebi; on tudi mene ne bo zapustil. — Če te bolezen napade, huda in dolga, obudi upanje in reci sam sebi: Naj bo k življenju ali k smerti, jez se tistemu izročim, ki vse modro ravna; reci sam sebi: Nadloga je le kratka, krona pa nezvenljiva; so le nektare solze, zato pa veselja morje.

3. Dober otrok svoje starše spoštuje, in nič hudega, ampak vse dobro od njih misli. Če sliši hudo govorjenje od njih, zagovarja jih, se za njih dobro ime poteguje, vé veliko dobrega od njih povedati; in če nič ne opravi, teče domu, in od žalosti joka, da se kaj hudega od njih misli.

Tako bodi tudi ti vnet za božjo čast. Če blizo ali okoli tebe peklenske marnje imajo čez Boga in sveto vero; naj te sveta jeza obide, vstani kakor sin za očeta, oestro posvari in zagovarjaj, in če to ne pomaga, pojdi strani, in ogibaj se znanprej te družbe in take strehe. Stori to, kristijan moj! in verjemi mi, da tudi hudobneži bodo v svojem sercu in skrivnem spoštovali, da si vnet za svojo sveto vero in za Božjo čast.

4. Otroci svoje starše ljubijo, in jih bolj ljubijo, kakor celi svet! Ponudite jim nar boljše in nar lepše reči, morebiti bodo željno po njih segli; recite jim pa, naj vam očeta ali mater za nje dajo! o potlej vas bodo z nejevoljo zavrnili od sebe; zakaj otroci takega človeka za hudobnega imajo, kateri jim očeta ali mater hoče vzeti, in toliko bolj se z otroško ljubeznijo svojih staršev oklenejo, in samo tega se bojé, da bi jim kdo staršev ne vzel.

Tako, kristijan moj! ljubi tudi ti Boga; ljubi ga bolj, kakor denar in blago, bolj kakor zlahto in prijatle, bolj, kakor telo in življenje! in ogibaj se skušnjavca, in samo tega se boj, da svojega Boga ne zgubiš.

5. Otroci svoje starše ljubijo tudi, če jih kaznujejo, saj vedo, da starši dobro mislijo, in da le zato kaznujejo, ker so jih razžalili. Zato si otrok vse prizadeva, da bi starši ne bili hudi in da bi jih spet na dobro voljo pripravil; s solznimi očmi hiti staršem v naročje, in jih objema in prosi, da bi ne bili hudi, in teka in jim streže, da bi jih potolažil.

Če te Bog kaznuje, in ti križe in nadloge pošilja, ljubi ga še toliko bolj, obžaluj svoje grehe, poboljšaj svoje življenje, prosi za odpuščanje, vse svoje terpljenje v duhu pokore prenašaj, in prizadevaj si s toliko večo gorečnostjo za svoje grehe zadostiti!

6. Otroci so svojim staršem hvaležni, in dobro vedó, da so vse od njih prejeli; to in uno, in vse, pravijo otroci, so nam oče in mati pripravili, prinesli, kupili; to vedó, in nikoli ne pozabijo, in se nikakor ne pusté pregovoriti, da vse le od staršev imajo. To spoznanje, da vse od staršev imajo, prizadevajo si otroci tudi v djanju pokazati. Radi bi tudi staršem kaj dali, toda nimajo; včasih jim dajo kaj malega, kar nima nobene vrednosti, pa staršem je ljubo in drago, zato ker jim poda otročja ljubezen.

O človek! spoznaj, da si tudi dolžen Bogu hvaležen biti. Nek cerkven učenik pravi: „Če nebo ž njegovo bliščobo, zemljo ž njeno lepoto pregleduješ, ja če le samega sebe premišljuješ, in nisi na-

polnjen z nar večo hvaležnostjo do Boga, ne reci več, da občutje imaš". „Vsaka stvar, pravi sv. Anton, tako rekoč človeku kliče: Accipe et rede! Prejmi in daj!*" t. j. daj mojemu in svojemu stvarniku za njo zahvalo. In iz hvaležnosti prinesi Bogu kak dar, če je tudi majhen; Bogu bo morebiti prijeten. Daruj mu, postavim, kako lepo obljubo, da boš bolj prijazen proti očetu in materi, proti bratom in sestram, da boš svoj jezik bolj strahoval, ali morebiti da boš svojemu sovražniku prijazno besedo dal, ali da se boš te ali une hiše ogibal. Ali če ne veš ravno, kaj bi daroval, daruj vsaj denar ali kar je denarja vredno, daj v Jezusovem imenu potrebnemu, in bo ravno tako, kakor da bi daroval Bogu samemu.

7. Nedolžen, nepopačen otrok svojih staršev ne bo zatajil; očetu ne ve drugači reči kakor oče, in materi ne drugači kakor mati. Zmed tavžentov ljudi otroci očeta in mater hitro najdejo, in pred vsemi spoznajo, da to sta oče in mati. Prepovej otroku še tako ojstro starše spoznati, otrok se ne bo pustil zmotiti, da bi očetu oče, in materi mati ne rekel. In obleci starše v nar revniše beraške oblačila, in dokaži jim nar bolj siromaško bajtico v stanovanje, — otrok bo tudi nar revniše starše ljubeznivo objemal, in v nar ubožniši bajtici ž njimi srečno prebival.

Bodi svojemu Bogu zvest, nikar ga ne zatajuj v nesreči, spoznaj svojega Boga, in nikar se ga pred celim svetom ne sramuj!

8. Otroci imajo želje po svojih starših, in ko bi jim blago celega svetá ponujal, ne bodo nanj porajtali; k svojim staršem hočejo, in jokajo in vpijejo, da so spet pri očetu in materi. Če jih starši za kazen notri ali vun zaprejo, kako jokajo in kličejo in prosijo, in terdno obetajo, poboljšati se; le pri očetu ali pri materi hočejo biti.

Ti, kristjan! si pa od božje ljubezni izločen, in nič ne porajtaš na to! O jokaj in kliči, in prosi neprenehoma, da ti razžaljeni Oče nebeški odpusti, in te vekomaj v pekel ne zapre!

9. Nedolžni, nepopačeni otroci mirno in pokojno počivajo v naročju svojih staršev, in v spanju imajo sladke sanje od ljubih angelčkov, in kader se zbudé, brez skerbi skačejo okoli očeta in matere, in imajo veselje nad solncem in rožicami, nad ticami in nad potokom, nad dežjem in maverco, in ne hrepené po denarju in časti, in ne iščejo več biti, kakor so.

S k l e p.

Kristjani! pojdimo k otrokom v šolo, in od njih učimo se zaničevati brezštevilne misli in želje in skerbi, ki nas od jutra do večera, in morda še po noči preganjajo. O kako veselo in mirno bi bilo naše življenje na zemlji, ko bi se ne dali svojim divjem strastem terpinčiti! Zdaj je revni dnar, ki nas nepokojne dela, in želje obogateti; zdej prevelika skerb: od kod bomo kruha dobili, zdej mesena slast, ki telo pohotno in bolno dela; zdej hrepenenje, da bi nas ljudje hvalili in častili; zdaj nevošljivost in žalost, da se našemu bližnjemu dobro ali bolje ko nam godi. Kristjani! pustimo take nepokojne misli in denimo želje na stran, in prizadevajmo si v prihodnje, da bomo otrokom podobni.

„Ako se ne spreoberte in niste kakor otroci, ne pojedete v nebeško kraljestvo“. Amen.

Govor ob inštalaciji.

(Cereemonije pri tej priložnosti; gov. L. F.)

„Tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva; karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih; in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih“.

(Mat. 16, 19.)

V v o d.

4 meseci se bodo dopolnili v nekterih dneh, kar smo stali na grobu vašega rajnega dušnega pastirja; z vami sem točil solze žalosti, v imenu rajnega slovo jemal od vas. 4 meseci so pretekli in glejte žalost se vam je v veselje spremenila. Med vami sem stal in z

vami od veselja se jokal, da ste tako prijazno sprejeli svojega novega dušnega pastirja. Kakor sem v imenu rajnega fajmoštra in prijatla od vas slovo jemal, tako sem danes stopil na to sveto mesto, da vam vašega novega dušnega pastirja in našega prijatla priporočam.

Kakor je svoje dni sam Kristus, nar viši pastir naših duš, govoril Petru: „Tebi bom dal . . . tako so milostljivi škof in viši pastir rekli vašemu fajmostru: „Idi in pasi čedo, ktero ti izročim. V nji ti dam ključe nebeškega kraljestva . . .“ Vsa ta oblast in svete dolžnosti, ktere so ž njo zvezane, izročile se bodo vašemu dušnemu pastirju danes po namestniku škofovem, čast. dekanu. Vse to se bo zgodilo pred vašimi očmi, da tega dnu ne pozabite ne stari ne mladi; s takimi obredi, da se bote vi spominjali težkih dolžnost, ki jih ima dušni pastir, in da ti, čast. prijatel! ne pozabiš svojega poklica in svete zaveze, ktera te bo od današnjega dnu vezala s to faro, kateri si postavljen za dušnega varha.

Srečne ovčice, ktere imajo dobrega pastirja; jes pa zakličem: Srečna si ti . . . fara, ki dobiš pastirja, ktereга sveta in terdna volja je, vaše duše voditi po zveličanski poti, po stezi večnega življenja. Povzdigni svoje oči in poglej: Imela boš svojega duhovskega vodnika, skerbneга pastirja, očeta dobrega; to jes tebi obljubim v imenu novega gospod fajmoštra; skerbite, da bote novemu dušnemu pastirju ljubezniva, dobra čeda; to vašo obljubo jes in z menoj vsi želijo.

Tedaj pa poslušajte in glejte, kakšne dolžnosti bojo danes prevzeli novi fajmošter do vas, in kakšne dolžnosti bote imeli vi do njih. To bote spoznali po znamenjih, s kterimi se je njim duhovska oblast izročila, . . . in te vam hočem razložiti. — Imejte pripravljeno serce, da seme moje besede dobro zemljo najde.

Razlaga.

1. Kar bote vidili, da se bo dušnemu pastirju izročilo, je beli roket. Podali ga jim bodo g. dekan z besedami: „Vzemi beli roket, znamenje angeljske čistosti in nedolžnosti, da veš, kako se moraš zaderžati v hiši božji, in duše, v kervi božjega Jagnjeta oprane, k temu voditi, ktereга bodo gledali, ki so čistega serca.“ — Bela je barva čistosti in nedolžnosti. Čisto in spodobno mora

živeti, kdor hoče gospodu služiti na tem svetu; to je prva dolžnost, ki jo oznanuje ta beli roket. Da je ta dolžnost težka, vsakdo spozna, kdor vé, kaj se pravi hudo poželenje krotiti in berzdati. Pa še druga dolžnost, še težjeja, kakor prva, se jim je izročila: pasti duše, ki so oprane v kervi božjega Jagnjeta . . . to je dolžnost, ki je za človeka skorej pretežka. Glej ljube otročiče, veselje angeljev, katerim še sije kerstna nedolžnost iz oči. Kaj bo iz njih v nekterih letih? Ti boš jih učil in opominjal, prosil in svaril, boš za nje zdihoval in še solze točil, pa od potov, na ktere bojo zašle, jih ne bodo mogle odverniti ne tvoje bosedu, ne prošnje, ne molitve. Vas torej ljubi starši, vas prosim v imenu vašega novega fajmoštra: olajšajte jim to težko dolžnost; varujte otroke in mladino strupa zapeljivosti; vse prosim: spodobno živite, kakor Kristusova čeda; vaše duše so oprane v kervi božjega Jagnjeta, in le ti, ki so čistega serca, bodo Boga gledali.

2. Drugo znamenje je štola; podala se jim je z besedami: „Vzemi štolo, ki je vidno znamenje tebi dane oblasti, pasi tebi izročeno čedo, ne prisiljen, ampak voljen, zavoljo Boga, da prejmeš nezvenljivo krono časti, kedar pride Pastir vseh pastirjev“. — Ta štola je vidno znamenje vse duhovne oblasti. Ta oblast je velika, zraven pa tudi težko breme; zato se štola na rame dene in na ramah nosi; na njeni sredi je križec všivan v znamenje, da ta oblast ni brez križev in težav. Dušni pastir so štolo na rame djali, in so križec poljubili. To vam bodi znamenje, da hočejo to oblast spolnovati, pa tudi križe nositi, ktere bo ta oblast jim donášala. — Pasi tebi izročeno čedo, ne prisiljen, ampak voljen zavoljo Boga, . . . Ja, kader je čeda dobra in voljua in je paša lepa, brez skal in prepadov, tedaj je lahko jo pasti brez nevolje. Ali le prerado se primerja, da so med čedo tudi ktere termoglave ovce, ki letajo po nevarnih krajih in še druge v nje zapeljujejo. Tedaj je težava ostati voljen . . . Pa prijatelj! naj pride čez te kar hoče, nikoli ne pozabi besed, ktere so tebi govorili čast. gosp. dekan, ko so ti izročili znamenje tvoje duhovne oblasti: „Pasi tebi izročeno čedo . . . Išči si moči in serčnosti pri tem pastirju, ki je rekel: Jez sem dober pastir. Dober pastir da svoje življenje za svoje ovčice . . . da prejmeš nezvenljivo krono časti. Vi pa preljubi! bodite jim dobre ovčice, ki poznajo glas svojega pastirja in ga poslušajo, kedar jih odvraca od hudega in napeljuje k dobremu. Ja bodite vsi zvesti pastirji svojih družin in lahko bo biti vam dušni pastir. Glejte to štolo; ž njo bojo vas poročali, ž njo kerščevali otroke, ž njo vas spovedovali, ž njo obhajali, ž njo v sv. olje devali bolnike, ž njo pokopavali merliče, pri vsakem opravilu jo bote vidili. Spoštujte jo, in v nji oblast duhovsko. Tebi

pa bodi ta štola znamenje oblasti, pa tudi tvoje odgovornosti in upanja, ž njo si boš služil nezvenljivo krono časti.

3. Tretje znamenje je mašnikova kapa ali bired. „Denem ti na glavo mašno kapo ali bired v zastavo pomoči od zgoraj, da boš z božjo pomočjo tvojo službo brez straha opravljal, in v vednostih božjih rasteš od dne do dne“. — Kolikor teža je dolžnost dušnega pastirja, toliko večje pomoči potrebujejo sami. Telesne oči ne vidijo, posvetni človek presoditi ne ve težav dušnega pastirja. Težek je bil križ, ki ga je Kristus nosil, pregrehe celega sveta so na njem ležale; težka je štola, ki jo nosi dušni pastir, vsa odgovornost na nji leži, zveličanje vseh farmanov sloni. Za vas pred Bogom stoji, za vaše zveličanje skerbeti, da se grešniki poboljšajo, mladina ne pobujša, za vse skerb imeti, in biti vsem za vse, in vas zveličati vse. Kdor to opravilo lahko sodi, ne ve, kaj je teža. In kaj še le po smrti za dušnega pastirja bo, kader bo pastir vseh pastirjev tirjal rajtengo čez čedo? — Zatoraj se mu poda bired in dene na glavo; to je zastava tiste čeznatorne pomoči, katero je Kristus obljubil: „Ostanem pri vas . . . in brez ktere ne more dušni pastir svojih dolžnost dopolnovati. Ta bired sme le mašnik nositi in je znamenje njegove časti, on je, bi rekel krona, po besedah sv. ap. „Vi ste kraljev rod . . . Vam pa je živ nauk, da kakšno spoštovanje ste dolžni dušnemu pastirju: „Mašniki, ki vas dobro vodijo, so vredni dvojne časti“. I. Tim. Sv. Anton puščavnik je mašnike klečel za blagoslov prosil. Cesar Teodozij . . . Cesar Rudolf . . . Sedaj pa vsak napuhjen človek misli, da sme dušnega pastirja zaničevati. Bog obvari, da bi bilo od te fare kaj tacega slišati. Prijatelj ne omaguj; ta bired ti je zastava pomoči od zgoraj.

4. Četerto znamenje so ključi. „Vzemi ključe cerkvene in delaj tako, da boš odgovor dajati mogel zavoljo vseh reči, ki se s temi ključi zapirajo“. — Kristus je nevidni glavar svete cerkve. Ko je še po svetu hodil, rekel je Petru: „Dal ti bom ključe . . . Tudi cerkev je neb. kraljestvo. Dali so se ključi te cerkve gospod fajmostru, da bi cerkev odperali in zaperali, to se pravi: cerkev vam bodo odperali, da se bote zbirali k daritvi sv. maše, k sv. pravdom; s ključem se pa tudi zapera; imajo toraj tudi oblast, iz cerkvene zveze pahniti tega, kdor bi bil nevreden več obstati ud kat. cerkve. Njim so izročeni ključi do cerkve, njim pa tudi naložena dolžnost za lepoto te hiše božje skerbeti. — Po hiši se pozna gospodar, po cerkvi pa dušni pastir in cela soseska. Zatoraj bodite jim na pomoč, kaderkoli bodo skerbeti za olepšanje te hiše božje.

Drugi ključic je ključ do tabernakeljna, do nar višje skrivnosti naše vere. Dal se je z besedami: „Vzemi ključ do tabernakeljna, in ker si varh gospodovega Telesa, pasi tvoje ovčice s svetimi zakramenti“. To je ključ do dušne hrane, do angeljske jedi, do Gospodovega Telesa, do tistega kruha, od kterega sam Jezus govori: „Jes sem živi kruh . . . Z veseljem bojo čast. gosp. fajmošter prijeli ta ključ in iz tabernakeljna vzeli sv. rešnje Telo, da bi ga z vami molili, da bi vas z njim blagoslovljali in obhajali. Iz tega shranišča bojo nosili sv. popotnico bolnikom po noči ali po dnevu, v mrazu ali v vročini, v hudem in v lepem vremenu. Ta shramba je za nas prav za prav skrinja miru in sprave.

Tretji ključic je ključ do kerstne vode z besedami: „Kakor z vidljivim ključem kerstivnico odperaš ali zaperaš, tako tudi serca teh, kterim so se po kerstu vrata sv. cerkve odperle, z besedo in zgledom zaperaš hudobi in odperaš Bogu“. — V kerstni vodi bodo omivali otroke poerbanega greha . . . S tim pa še ni vse opravljeno. Skerbeti bodo morali, da duše teh, ki so pri kerstu postali otroci božji, ostanejo v gnadi božji; varovati jih zapeljivosti in pohujšanja z besedo in zgledom.

5. Peto znamenje so bukve sv. evangelija: „Prejmi bukve sv. evangelja, oznanuj besedo, ne jenjaj, bodi si priložno ali nepriložno, prepričuj, prosi, svari z vsem poterpljenjem in ukom; ako boš svojo službo zvesto in dobro opravil, bodeš imel delež z njimi, ki so besedo od začetka oznanovali“. — Tako je svoje dni apost. Pavl učil Timoteja, kterega je posvetil za mašnika in škofa. Tako opominjajo mil. škof tebe v pričo tvojih farmanov, da vejo, kakšno dolžnost si prejel s sv. evangeljem, oznanovati resnico, naj bo prijetna ali neprijetna. Božjo besedo oznanovati je veselje, dokler človek vidi, da najde dobro zemljo; grenko pa je oznanovati besedo, kader se vidi, da pade vsa na skalo in cesto. Tudi poslušavcem je nauk pridgarjev mil, dokler so resnice mile in prijetne; kedar pa mora po svoji dolžnosti povedati resnice grenke in ostre, postane tudi oznanovavec neprijeten in zamera je blizo. Pa zvesti pastir in naslednik Kristusov se za to ne sme zmeniti, ampak mora resnico oznanovati, naj bo všeč ali neprijetna. Ljubi prijatelj! vem, da te je terdna volja, to sveto dolžnost spolnovati, prav po naročilu Kristusovem in po opominjevanju sv. apost. Pavla. Imejte pa tudi vi vselej pripravljene serca, da seme božje besede pri vas ne pada na skalo, ampak na rodovitno zemljo. Oče neb. bo pokropil to setev z roso svoje gnade, da bo lepo pognala in še lepši sad rodila.

S k l e p.

Razložil sem vam vse znamenja, s katerimi se je novemu g. fajmoštru izročila duhovna oblast med vami. Spoznali ste iz teh znamenj njih oblast, pa tudi njih težke dolžnosti; le to vas prosim, pomagajte jim, kar vam je narveč mogoče, spolnovati te dolžnosti, olajšati breme, ki ga bodo nosili. Beli roket je znamenje čistosti, . . . štola je znamenje duhovne oblasti . . . vam pa opomin, koliko dobrot od njih prejimate, . . . biret znamenje božje pomoči in časti . . . vam pa, da morate za nje moliti pa tudi spoštovati . . . trije ključi, da so oskerbnik v cerkvi, vi pa morate njim zaupati . . . bukve . . . oznanovati božjo besedo — vi pa poslušati . . . Zadnjič so kamrarju v roko segli; to pomenja, da so se z vami zaročili, hočejo z vami nositi težave, z vami se veseliti. Kakšno veselje je danes med vami, da imate spet svojega dušnega pastirja, mi pa smo veseli, da smo dobili prijatla . . . Oh, da bi to veselje nikoli ne otemnelo; da bi gosp. fajmoštru nikoli ne bilo treba, zavoljo ktereга iz vaše fare žalovati.

Ti pa ljubi brat! pasi čedo božjo, ktero so ti škof izročili, ne prisiljeno . . . boš prejel nezvenljivo krono . . . Ti pa ljuba čeda spoštuj svojega pastirja, poslušaj njegov glas, in vbogaj vsaki čas, kar bo po volji božji. Tako bo Jezus z vami do konca sveta. In kader svet neha in pride strašni sodnji dan, tedaj vas bojo peljali pred božjega sodnika vaš pastir. Tam bote krog njih stali in trepetaje čakali, kaj Jezus vam poreče . . . Ljubi Jezus za dve besedi te prosim tisti dan! Perva beseda je, da bi mogli vaš dušni pastir reči: Tukaj so, ktere si mi izročil . . . Drugo besedo pa izgovori ti: Pridite izvoljeni . . . In po teh besedah bomo mi zveličana čeda, ti pa vekomaj naš pastir. Amen.

Slovo od svojih farmanov.

„Priporočam vas Bogu in milostni besedi njega, kateri je mogočen“.

(Dj. ap. 20, 32.)

Ljubi farmani, predrage duše moje! Čuli ste že večkrat od sv. Pavla, kako goreč oznanovavec božje besede je bil on po svojem spreobrnjenju. Bil je nekdanj preganjavec Jezusove vere, zdaj pa ves vnet za Jezusov nauk, je želel le Jezusu dopasti in zavoljo njega kaj terpeti. Na svojem potu v Jeruzalem pride v mesto Milet. Tu sem pokliče iz Efeža vse škofe in mašnike, začne milo od njih slovo jemati in jih tako le nagovori:

1. „Vi veste od prvega dne, ko sem prišel v Azijo, kako sem z vami ves čas bil“. Jaz se scer s sv. Pavlom ne morem primerjati, jaz ubogi grešnik s tako velikim svetnikom; pa, kakor sv. Pavlu, je prišel tudi meni čas, da moram od vas slovo vzeti. Bil sem, preljubi moji! pri vas nekaj let in nekoliko mescev. Kot duhovni pastir sem večkrat prehodil vaše hribe in doline, iskal sem Jezusovih ovčic, iskal sem neumerjotnih duš. Delil sem z vami žalost in veselje. Našel sem med vami marsiktero blago, dobro serce; imel sem pa tudi dosti britkih ur, katerih se pa duhovnikom tako nikjer ne manjka. In tudi vi, preljubi moji! ste mene spoznali. Čuli ste moje besede, vidili ste moje djanje; zatoraj vas pri slovezu danes lepo prosim: Če ste kaj napčnega od mene slišali ali nad menoj zagledali kaj, kar se vam ni zdelo prav, pozabite in se ne pohušajte; če ste pa kaj lepega iz mojih ust čuli, ali kaj dobrega nad menoj vidili, to ohranite in posnemajte!

2. Sv. Pavl pravi dalej: „In zdaj, glejte! jaz zvezan v Duhu grem v Jeruzalem, ne vem, kaj se mi bo v njem zgodilo“. Tudi jaz, ljubeznjivi! vas bom zapustil še ta teden. Previdnost božja me kliče na drugi kraj. Milostljivi knezoškof me pošljejo za duhovnega pomočnika na drugo faro. In tudi jaz ne vem, kako se mi bo tam godilo. Večni, vsegamogočni Oče! ki nad prijaznimi zvezdami kraljuješ, kako bom enkrat od samega sebe in meni iz-

ročenih duš odgovor dajal? Kako bom obstal, ko tudi nad menoj zagromi strašni glas: „Daj odgovor od svojega hiševanja?“ Tvoja vsegamogočna roka naj me vodi in tvoj sveti angel naj me pelje, da pod težko butaro ne opešam! Naj se izide volja tvoja! Za dobrote te bom hvalil, pa tudi v bridkih urah ne bom obupal. Jezus, tvoj božji sin, je toliko terpel za neumerjoke duše, zakaj tudi jaz ne bi kaj preterpel? Terpel je tudi sv. Pavl, ki dalej piše: „Nič se ne bojim; tudi svojega življenja ne cenim drajšega, kakor sebe, da le dokončam svoj tek, in službo besede, ki sem jo prejel od gospoda Jezusa, da pričujem evangeliju milosti božje“.

3. „Čujte in v spominu ohranite“, piše sv. ap. Pavl dalej, „čujte in v spominu ohranite, da tri leta noč in dan nisem nehal s solzami opominjati vsakega izmed vas“. Tudi jaz prelubi! sem vam po svoji slabi moči božje nanke oznanoval; če me radi imate, ohranite jih v svojem sercu in živite po njih! Boljšega vam nimam v spomin izročiti. Čakal sem vas tudi v spovednici in v serce me je veselilo, če se je zgubljeni sin k svojemu nebeškemu Očetu, ves zgrevan in skesan, nazaj podal. O spolnujte to, kar ste pred spovednikom obljubili! Blagor vam na slednjo uro! Obiskoval sem tudi vaše bolnike in jim nosil nebeške tolažbe, in je kdo zaspal, mislil sem si: Ta je pri Bogu in gotovo tudi za mene Boga prosi. O bodite tudi vi vsi pridni, pobožni kristijani, in čez malo časa bote tudi vi pri Bogu!

4. Sv. Pavl pravi dalej: „In zdaj vas priporočam Bogu in milostni besedi njega, kateri je mogočen“. Komu drugemu bi tudi jaz vas priporočal. prelubi! Komu drugemu, kakor Bogu, usmiljeni materi Mariji, in patronu vašemu sv. I? Ja, usmiljeni, dobrotljivi Oče, tvojemu vsegamogočnemu varstvu jih vse izročim. Le za nekoliko časa si mi jih prepustil, tebi jih spet nazaj dam. Prosim te pa ponižno: pošlji jim boljšega in pridnišega dušnega pastirja, kakor sem jaz bil, pastirja, ki jih bo lepo učil, jim delil sv. zakramente, jih v boleznih obiskoval in na smertni postelji jim na strani stal! O Marija! usmiljena mati, bodi vsem skupaj mila mati, glej! saj so tvoji otroci. Kakor veš in znaš, jih vodi; ljuba mati ž njimi hodi in sprejmi jih v sveti raj! — Sv. I! ti veliki prijatelj božji, podpiraj pred tronom božjim s svojimi mogočnimi prošnjami vse prebivavce te fare. Glej oni so tebe izvolili za svojega patrona, gotovo jih tudi ti zapustil ne boš. Sv. I! Kaj bo pa za mene? Ali boš pri Bogu moj tožnik ali moj zagovornik? Bodi moj zagovornik, s svojimi prošnjami dodeni ti, kar sem jaz pozamudil!

5. O ljubi bratje in sestre moje! poznam nek lep vert, ki je nasajen z mnogimi drevesi. V njem najdeš majhne drevesca, drevesa cveteče, z sadom obložene in nekatere že na pol suhe. Poznate li ta vert? Vert ta je Bog sam nasadil, naša zemlja je ta vert, in majhne drevesca v tem vertu ste vi preljubi otročiči moji! od vas se toraj naj popred poslovim. Ljubi otročiči! ostanite zdravi in veseli! Bodite pridni otroci. Molite in vbogajte radi in nikdar nikoli kaj ne storite, s čem bi se Bogu zamerili, saj veste: da Bog vse vidi, vse vé, greh se delati ne sme. Če bote pridni in bote lepo živeli, tedaj vas bom rad imel, in vaši starši vas bodo radi imeli in vsi pridni ljudje, angelc vard vas bo vesel in Bog sam vas bo ljubil in požegnal. Bog vas obvari, ljubi otročiči! in daj vašim staršem veliko veselja nad vami doživeti!

Cvetečim drevesom naj moja druga beseda velja. Cveteče drevesa ste vi, preljubi mladenči in dekleta. Oh, če vas iz tega sv. mesta pogledam in pomišlim, kako hudoben in zapeljiv da je zdaj svet, stori se mi pri sercu bitko. Bog ve, kakšna se vam bo po svetu še godila! Dosti sem jih poznal v naši fari pridnih in pametnih, ali zdaj, — zdaj, kako jih je satan zmotil! O cvetje na drevesu, o angelska nedolžnost, kje si? O kratka zmota, pa dolga sirota! O ljubeznivi mladenči in dekleta! za božjo voljo vas prosim, morebiti slednjokrat prosim, bodite pametni; glejte satan vas išče, da bi vas po nečistem grehu naravnost gnal v strašni ogenj, kjer že toliko nečistih gori, pa se nikdar očistili ne bodo. Varujte se grešne priložnosti, v skušnjavah pa v Boga zapajte in ponižno molite: „Moj Bog ne zapusti me, tudi jaz tebe zapustiti nočem“. Torej ljuba mladina! prav lepo bodi Bogu izročena in rožni Devici Mariji. Spomni se tudi kterokrat na mene, pa ne toliko na mene kakor na moje nauke.

Drevesa s sadjem obložene ste vi, preljubi starši! Dosti britkega ste že pokusili na svetu in še bote, če vas Bog pri življenju pusti. Bog vas podpiraj, da pod težko butaro ne omagate! Bog vam daj dosti veselega nad vašimi otroci doživeti! torej Bog vas ohrani, ljubi starši! in bodi zmiraj z vami!

Na pol suhim drevesom ste podobni vi, častitljivi stari možje in žene! skoraj se bote popolnoma posušili; toraj pripravite se za stopinjo, ktero bote skoraj storili naprej v večnost, nazaj je pa ne bote mogli. Z Bogom toraj, naj truplo v grobu počije, duša se pa pri Bogu veseli! —

Preljubi! moja beseda bo skoraj pri kraju, pa misli moje bodo večkrat pri vas. Srečni in zdravi ostanite vsi skupaj! Bog

vas obvari vse, pravične, da ne opešate, grešnike, da z novim letom tudi novi, pobožni kristijani postanete! Bog vas obvari pri-
 jatli! zahvaljujem se vam za vaše zaupanje in vašo ljubezen;
 zagotovim vas pa, da tudi v ptuji fari ne bom pozabil na vas.
 Torej z Bogom vsi prebivavci te fare. Prosim, da tudi tistim far-
 manom, katerih zdaj ni tukaj sporočite, da jih prav lepo pozdravim
 in jim za slovo vse dobro želim na duši in telesu. Hud nisem na
 nobenega, vsem tako rad odpustim, kakor želim, da bi usmiljeni
 Bog tudi meni odpustil. Tudi žaliti nisem nobenega mislil, če
 sem se pa kateremu kaj zameril, prosim, naj pozabi in mi odpusti;
 saj smo vsi bratje in sestre med seboj in imamo vsi enega Očeta,
 ki je v nebesih. Naj nas tudi fara loči, saj pride enkrat ura, da
 spet skupaj pridemo v srečni Očetovi hiši, ako bomo sv. vero
 zvesto ohranili, voljo božjo spolnovali in v Boga terdno zaupali.
 Toraj še enkrat prelubi! ostanite zdravi in srečni. Bog vam daj
 vse dobro! Ohranite me v spominu, jaz pa tudi vas pozabil ne
 bom. Sprejmite še duhovski sv. žegen, katerega vam za slovo
 podelim: Naj vas požegna presv. Trojica, Bog Oče, Sin in sveti
 Duh! Amen.

Kratko — pa dobro.

10. pobinkoštna nedelja.

(Ponižnost donaša žlahten sad.)

„Kdor sam sebe ponižuje, bo povišan“. Luk. 18, 14.

Vvod. Ni je čednosti, ki bi bila tako potrebna, tako lepa,
 tako Bogu ljuba, kakor ponižnost. Zatorej so bili ponižni vsi svet-
 niki in svetnice, sv. Marija in Jezus sam: „Ponižnim daje Bog
 svojo milost, zoperstavlja se pa . . . Tudi današn. sv. evang. nam
 jasno kaže, da je res taka. Da vas toraj nagibam, naj ljubite sv.

ponižnost, popišem danes žlahtni sad, ki ga pon. donaša in rečem: Ponižnost požlahtnuje in posvečuje 1. to, kar vemo; 2. to, kar delamo; in 3. to, kar terpimo.

Razlaga. Ponižnost je zlato drevo, ki rodi . . . Pervi sad je, da požlahtnuje in posvečuje:

1. to, kar vemo. Veliko se uči naše dni, in raznotere so vednosti, v katerih svet napreduje (naj se nekaj popisuje!), svet je res moder! Ali ljudje pa tudi znajo, kako si nebesa služiti, zakladov za neb. si iskati, terpljenja tega sveta zljajševati, križ voljno nositi . . . to pa javeljne, za to svet malo mara. Za to se naše šole bolj za posvetne reči snujejo in marajo, za to se kerš. nauki mlačno poslušajo, kerš. bukve malokdaj prebirajo . . . Vse to, ker ljudem prave, žive vere manjka. Kdor ima tako vero, iskal bode najpred božje kraljestvo . . . Odkod pa, da vera tako peša? Ljudje so prevzetni; takim pa Jezus ni luč, sami so razsvitljeni; takim je vera zoperna butara, ki jih sramoti, ki njih strasti berzda itd. . . . takim je le njih bistra glava luč in vse. Dajte nam spet ponižnosti, in verne se spet vera in ž njo prava vednost in modrost.

2. To, kar delamo. Jezusovo delo je bilo, spolnovati voljo neb. Očeta. Tudi naša dolžnost je to in morebiti da jo tudi spolnuješ. Pa čemu si priden in opravljaš zvesto svoje opravila? Čemu daješ ubogaime? Opuščáš svojim razžalnikom? Hodiš v cerkev in k mizi božjej? Čemu delaš to in uno? Morebiti le zavoljo ljudi, le zavoljo posvetne časti in dobička. Tako delo Bogu ni prijetno in ni ti zaslužno za večno življenje. Le ponižnost požlahtnuje in posvečuje vse to. Misliti moraš pri vseh opravilih: Ne meni, le Bogu gre čast in hvala, on mi je pomagal. Ne zavoljo svoje časti, le iz ljubezeni do Boga moraš vse to delati; naj se ti svet tudi posmehuje, naj ti z hudim povračuje . . . ponižen moraš ostati; tako bo sve žlatno in Bogu ljubo.

3. To, kar terpimo. Koliko in kako voljno je Jezus terpel; „Oče, ne moja, temveč . . .“ ali ne bom pil keliha, ktereга mi je Oče pripravil?“ Ponižno se je podal v božjo voljo in tako posvetil vse svoje terpljenje. Tudi naše dni je po svetu veliko terpljenja, križev solz . . . Ali se pa terpi in prenaša po keršansko, kakor je Bogu ljubo. Oh ta je ves pobit in zgublja zaupanje, — uni mermra in se togoti, — tretji spet preklinja in divja. Odkod to? Ponižnosti manjka; dajte nam je in spet bomo spoznali, da smo grešniki, ki zaslužimo; — da neb. Oče bolj ve, kar nam

služi v večno zveličanje; — da se ne zaljubimo preveč v posvetno in ne zgubimo večnega.

Sklep. Naj večkrat nam je Jezus ponižnost priporočal in kazal; in res je ta ena naj prvih čednost. Ona požlahtnuje vse, to, kar vemo . . . Zatorej učite se od mene, ker sem . . . Amen.

11. pobinkoštna nedelja.

(Hudo nagnenje; od kod? kdo pomaga?)

„Bolj ko jim je prepovedoval, bolj so oznanovali“. Mark. 7, 37.

Vvod. Velik čudež je J. storil; ozdravil je gluhomutastega človeka (se popiše, kako?) Ljudje so stermeli in hvalili. Ponižni J. jim je to prepovedal; pa bolj ko jim je pripovedal, bolj so . . . Glejte! taki smo tudi mi; radi, ja naj rajši to delamo, kar je prepovedano. Že ajdje so to spoznali: Vem in hvalim, kar je dobrega, delam pa . . . Tudi sv. Pavelj se je pritoževal zavoljo mesa, ki ga vleče v hudo. Taka je z nami: v hudo smo nagnjeni vsi. Navstane toraj vprašanje: 1. Odkod je to hudo nagnenje, 2. kdo nam to hudo nagnenje draži, 3. kdo nam pomaga?

Razlaga. Že stari ajdje so spoznali in terdili, da človek tak, kakor je zdaj, ni prišel iz roke svojega stvarnika. In tudi sv. pismo uči, da je Bog pogledal, kar je stvaril in videl, da je vse dobro. Tudi človek je bil tak po stvarjenji (naj se popiše, kakošen je bil človek v sv. raju). Zdaj človek ni več tak . . .

1. Od kod toraj to nagnenje? Sv. pismo nam pripoveduje, kako da se je to zgodilo (naj se pove prvi greh): „Po enem človeku je greh prišel na svet, in po grehu smert“, — in ta smert je prešla nad vse ljudi, ker so vsi v Adamu grešili. Kakor Adamovi otroci smo vsi popačeni: pamet naša je temna, volja naša je hudobna, meso poželjuje zoper duha. Odtod naša prevzetnost,

da nočemo verovati, ubogati itd. . . . odtod naše nečiste želje, odtod naše veselje na posvetnem itd. . . . To hudo nagnjenje tiči v našem srcu zavoljo izvirnega greha.

2. Kdo nam to hudo nagnjenje zbuja in draži? Naše meso, svet in hudič. Oči naše so take, da radi gledajo in veselje imajo nad nespodobnimi rečmi, — naše ušesa so take, da . . . naše roke, da . . . celo naše truplo je tako, da ga hudo stane delati, se truditi in spolnovati dolžnosti svoje. — Svet nam ponuja svoje lepote, sladkosti in bogastvo, in tako marsikoga moti; tudi hudobni ljudje s svojimi zgledi, besedami, obljubami vlačijo v greh; koliko jih premotijo maloprida bukve in novine posebno naše dni? — Tudi hudič ne miruje, temveč hodi okoli kakor rjuveč lev in išče, koga bi požerl. Močno in živo je naše hudo nagnjenje, vojska je huda . . .

3, Kdo pa pomaga? Ravno ta Jezus, ki je danes gluhotutcu pomagal. Prinesel nam je sv. nauk, ki nas uči volje božje, berzdati hudobno meso; pokazal nam je s svojim zgledom, kako naj delamo in živimo po božjej volji; obljubil nam je večno plačilo, ako se serčno vojskujemo in srečno zmagamo; in zaslužil nam je na sv. križu, da se nas neb. Oče usmilja, nam grehe odpušča in nam svojo pomoč deli. Kar pa je Jezus zaslužil, zapustil nam je v sv. kat. cerkvi in nam deli po ssv. zakramentih. Huda je vojska, pa večna tudi krona.

Sklep. Res je, da smo vsi Adamovi otroci k hudemu nagneni, da je vojska težavna; naše meso, svet in hudič dražijo in nas vabijo v greh! Pa Jezus nam pomaga! Hvalimo in poslušajmo in ljubimo ga! Amen.

12. pobinkoštna nedelja.

(Tudi mi Jezusa slišimo in vidimo.)

„Srečne oči, ki vidijo, kar vi vidite. Ker povem vam, da veliko . . . niso slišali“. Luk. 10, 23.

V v o d. Kako lep je stvarjeni svet! Poglej solnce, cvetice... poslušaj petje drobnih pticic. Kako lep mora še le stvarnik biti! Kdor pa Jezusa vidi, vidi neb. Očeta, kakor je sam učil. Zatorej pravi tudi danes: „Srečne oči, ki . . . srečne ušesa, ki . . . Alite da bi tudi vas veselilo, J. viditi in slišati? Veselite se; tudi mi 1. Jezusa slišimo in 2. tudi mi J. vidimo.

Razlaga. 4000 let so očaki zdihovali po odrešeniku, pa ga niso videli in slišali. Apostoli so bili tako srečni; tudi mi smo tako srečni:

1. da J. slišimo. J. si je nabral 72 učencev in iz med njih 12 apostelnov. Te je poslal po svetu, naj učé vse narode in jih kerščujejo; pristavil pa je: „Kdor vas posluša, mene posluša.“ Ti sv. apostelnjani so razširjali J. cerkev, oznanovali J. nauk, postavljali in posvečevali svoje naslednike in tako je v sv. J. cerkvi ravno ta nauk, ki ga je J. učil. Jezus sam je pri naših škofovih, sv. Duh jih razsvetljuje, varuje jih vsake pomote in tako vsak, kdor cerkev posluša, Jezusa posluša. Alite, da bi tudi radi za Jezusom hodili in poslušali njegov nauk? Hodite radi v sv. cerkev, tudi v tej slišite J. Alite da bi besede, ki ste jih slišali iz J. ust, tudi zvesto v sercu hranili, in se jih spominjali; kar v cerkvi slišite, to so J. besede; spominjajte se jih, varovale vas bodo grehov, tolažile v revah, podpirale v skušnjavah. Alite da bi se terdno Jezusa deržali in pripravljeni bili za njegovo vero darovati kri in življenje, kakor nekdanj sv. apostelnjani in mučenci? V cerkvi slišite Jezusa; deržite se ga terdno, ne dajte se nikomur motiti; res, da vas krivi preroki naše dni hudo nadlegujejo, pa vendar življenja ni vam treba dati; stojte toraj terdno v sv. kat. cerkvi, kjer Jezusa slišite!

2. Tudi mi Jezusa vidimo. Dobro veste, kje mi katoličani J. vidimo. Vsak dan se tam na altarju spreminja kruh in vino v J. presv. telo in kri in se pri povzdigovanji kaže. Tam v tabernakelju se hrani J. telo in kri, prebiva J. kot Bog in človek, in se vernim pred oči postavlja. Večkrat se nese k bolnikom, da jih okrepčuje na smertni postelji. Tudi se J. telo in kri kaže pri sv. obhajilu in se vernim zavživati da. Glejte tu vidimo J. kakor sam pravi: „To je moje telo, to je . . . To sv. resnico so učili tudi sv. aposteljni. Sv. Pavl pravi: „Človek naj sam sebe pre-skuša, in potem še le je od tega . . in pije . . To vero so prvi kristjani in sv. mučenci s tim dopričevali, da so se zbirali k lomljenju kruha, da so sv. mašo obhajevali po hostah, po kletih . . . da so svojo kri prelivali za ta nauk. — Tudi mi to terdno verujmo! Ja verujemo to res; ali pa tudi po tej veri živimo? Ali hodimo radi gledat J. v sv. cerkvi? ali se pobožno obnašamo? ali ga večkrat sprejemljemo in vredno? Gorje, če ga onečastujemo!

Sklep. Srečni smo mi katoličani, da imamo v sredi med nami svojega Boga in odrešenika Jezusa Kristusa. Tako srečno ni nobeno ljudstvo! Hočemo pa tudi Jez. poslušati in vredno častiti. Amen.

Veliki Šmaren.

(Marija na parah, v grobu, v nebesih.)

„Marija si je naj boljši del izvolila, kateri jej ne bo odvzet“. Luk. 10, 42.

Vvod. Naj več cerkev, naj več praznikov imamo k časti D. M., naj več molitvic in zdihljejev pošiljamo k D. M. Prav je prerokovala Marija rekoč: „Odsihmal me bojo poveličevali vsi narodi“. Tudi današnji praznik je k časti D. M.; spominjamo se, da je Bog D. M. v nebesa vzel in jo kronal za kraljico nebes in zemlje. Kar se je danes Mariji godilo, čaka nas vse: Marija je ležala na parah, je bila položena v grob in bila je vzeta v nebesa. Pare, grob, nebesa čakajo tudi nas; zatoraj hočemo danes premišljevat 1. Marijo na parah, 2. v grobu in 3. v nebesih.

Razlaga. Kako je živila M. poslednje svoje leta na zemlji in kako je umerla, ne popisuje nam sv. pismo. Pa staro ustno sporočilo nam marsikaj pripoveduje. Še 23 let je M. po Jez. smerti živila in den njene smerti je bil njej in apostelnom popred nanznanjen. Pri sv. Janezu je M. poslednje svoje leta živila in pri njem so se vsi aposteljni razun sv. Tomaža snidli. Marija je sedela na postelji, ssv. aposteljni okoli nje; povzdigne svoje oči, pogleda okolistoječe in milo reče: „Bodite blagoslovljeni, moji sinovi, nikoli ne bom nehala vas spominjati se.“ Zdaj se nasloni na postelj in zaspi; duša se loči, in izba se čudno zasveti. Pričujoči stermé na kolena padejo in častijo truplo, ki je rodilo božjo besedo.

1. Tako je ležala M. na parah. Tudi nas čakajo pare; pa ne vemo, kdaj, kje in kako? Bodimo pripravljeni! Že v zdravih dneh živimo keršansko, — to je naj boljša priprava za srečno smert. Posebno pa, ko se lasje belijo, bolezní pritiskajo in smert terka, tedaj ne zabimo in odlašajmo prejeti ssv. zakramente!

300 korakov od Jeruzalema so aposteljni slovesno pokopali M. Tretji den pride sv. Tomaž domu, in prosi, naj mu M. grob pokažejo in odpró. To se zgodi; pa oh veliko čudo! M. trupla ni bilo v grobu; prelepe lilije so v grobu cvetele in dober duh je nasproti duhtel. Bog je M. z dušo in telesom v neb. vzel.

2. Tako je bila M. v grob položena, pa v grobu ni ostala. Mi nosimo Adamov greh, moramo umreti v strahu in bolečinah, in vleči se v grob, kjer gnijemo. Pa tudi naše truplo bo vstalo (naj se to dokaže in pove, kakšne da bojo naše trupla: „Vmerljivo se truplo vseje, nevmerljivo . . .). Veselimo se tega in skerbimo, da ustanemo sodnji dan slavno in stopimo na desno stran!

3. Marija je z dušo in truplom v nebesih. J. sedi ob desnici neb. Očeta in perva za presv. Trojico je J. mati Marija. Glejte! uboga dekla je bila na zemlji, in zdaj . . . tako Bog plačuje. Tudi nas čaka. Sv. M. je pri svojem sinu J. in kar ona prosi, zgodi se. Priporočujmo se priprošnji D. M., ona vse premore; bodimo pa tudi vredni, da nas uslišuje!

Sklep. Bodi torej danes češčena (Salve regina . . .). Amen.

Družba sv. Mohorja.

Izdava letašnjih družbinih bukev se bode blizo za mesec dni zapoznala. Vzrok temu je deloma veliko število pol, ki jih je bilo tiskati, posebno pa pokasno in neredno dohajanje rokopisa „Življenja svetnikov“; upamo, da nam gosp. dr. Rogač kmalo pošlje izdelanih tudi poslednjih osem življenjepisov svetnikov. Koledarčka se tiskate poslednji dve poli, vse drugo je gotovo. Število udov je to leto spet močno naraslo.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Lesjak Valentin sen. je dobil faro Šteben pri Bekštajnu; č. g. Bravn Jož. faro Tigorče, in č. g. Pindur Vinc. kuracijo Porače spod goro. Č. g. so prestavljeni: O. Max. Schlechter servit za provizorja v Kornat; o. Bonfilij Aigner za prov. v Virmlje in o. Gabbriel Künig za lašk. spovednika v Logavo. Blasi Janex za oskerb. kaplana v Pisweg in Wieser Jan. za pomočnika na Višarje. Č. g. zlatomašnik in kurat v šent Pavlu na Zili Andrej Dušnik stopi v pokoj. — Umerl je č. g. o. Sales Benedetto provizor v Kornatu. R. I. P.

Ljubljanska škofija. Č. g. Jan. Habetu, lok. v Dragožcah, je podeljena fara Ovsše; č. g. Andr. Pavliču, lok. pri sv. Lenartu, pa fara Rateče. Č. g. Fr. Bergant-u je podeljena fara Polanik; č. g. J. Bilec, dosedaj pri kn. Vindišgrencovi družini, dobi benef. Ložice. — Prestavljeni so ti-le gg. duhovni pomočniki: Jož. Voglar iz šent. Ruperta v Škocijan pri Dobrovi; Lor. Urbanija iz Kerke v šent. Rupert; Peter Režek iz Mirne peči na Kerko; Blaž Justin s Fare na Mirno peč. — Umerl je č. g. Jan. Kastelic, fajm. v Mokronovem, 7. t. m. R. I. P. —

Terškaška škofija. Č. o. Vittagel iz kapucinarskega reda v Terstu gre za začasnega duh. pomočnika v Buje. — Umerla sta duhovnika: č. g. Ant. Zapador, bivši duh. pom. v Bujah, 12. jun. in čast. g. Mih. Cimador v pokoj. 20. jun. R. I. P.

Lavantinska škofija. Č. g. Mat. Lah, fajm. v Vojniku, je imenovan za duh. svetovalca; Jož. Jeraj, dosedajni dvorni škof. kaplan in tajnik, je postal fajm. v Žavcu; mesto njega je postavljen za dvornega kapl. Jož. Žuža. — Prestavljeni so čč. gg.: Jur. Bezenšek za družega kapl. v Celje; Jož. Kunaj v Selnice; Flor. Vizovišek v Kozje. — V pokoj stopijo čč. gg.: Fr. Osojnik, fajm. pri sv. Ilu v Slov. gorici; Jož. Bohanec, kurat pri sv. Ožboltu, in J. Rajsp kapl. pri sv. Lovr. v Slov. gor., in začasno Fr. Zabukošek. — Umerl je č. g. Jan. Ferenc v pokoj. R. I. P.